

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
HAZİRAN 2000, Yıl: 4, Sayı: 52

Fiyatı: 200,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

AVRUPA GAZETESİNE SALDIRI

■ Basına ve basın örgütlerine yapılan her türlü saldırıyı nefretle kınıyoruz

Denktaş'ın avukatlığını yapmış olan Fuat Veziroğlu, avukatlık ücretini almak iddiasıyla Avrupa Gazetesinin kompüterlerine el koydu. Bir de peşinden Kıbrıs gazetesinde hepimize hukuk dersi veren bir açıklama yazdı. Kadı'nın kestiği parmak kanamazmış. Veziroğlu gazetelerimizden birini işine uydurup kapatıp kadı'nın kestiği parmak kanamaz dememizi bekliyor. O gitsin de ortaçağda kadılık veya Türkiye'de savcılık/hakimlik yapsın. Kuzey Kıbrıs'ta ona ve Denktaş'ın fikir özgürlüğüne karşı saldırılarına geçit verilmeyeceğini kavramalı bu Cumhurbaşkanı ve avukatı. Cumhurbaşkanı ve avukatı ve onlar gibi düşünüp hareket etmek istiyen herkese bu basit olgu kavrattılmalı.

SÖMÜRGE YASALARIYLA SÖMÜRGEÇİLİK

Denktaşın Avrupa Gazetesinde kendi hakkında çıkan yazıları bahane ederek açtığı davalar sonucu Avrupa Gazetesi milyarlarca liralık tazminat davalarına mahkum olmuştur. Denktaş'ın avukatlığını yapan "meşhur" avukat Fuat Veziroğlu dava masraflarının tahsili adı altında Avrupa Gazetesi'nin tüm elektronik donanımına el koydu. Polis nezaretinde gazeteye baskın yapan icra memurları yasa tanımaz bir tutumla zorla tüm donanıma el koydu. Anayasada "basın araçlarına sebep ne olursa olsun hiç bir gerekçe ile el konulamaz" maddesine rağmen egemenlerin bu tavrı açıkça demokrasi güçlerine bir gözdağı ve saldırdır.

Bu saldırıları demokratik kuruluşlar, sendikalar, partiler ve dış ülke örgütleri protesto etmiştir. TC ile Denktaş rejiminin yarattığı baskı rejimi tüm çevrelerden protesto almaktadır.

Bu yasatanımaş saldırganlığa karşı çıkan örgütlerin başında ise Basın Emekçileri Sendikası gelmektedir. Avrupa Gazetesi ile dayanışmalarını göstermek için Lefkoşa'da Avrupa Gazetesi'ne yardım amaçlı bağış kampanyası başlatmışlardır. Kısa sürede 1 milyar lira toplayan gazetecilere polis müdahale ederek tutukladı. Tutuklama gerekçeleri ise "izinsiz bağış toplama" dendi. 1948 İngiliz sömürge yasalarının arkasına sığınarak yapılan bu saldırı rejimin gerçek yüzünü göstermektedir.

Tutuklanan gazeteciler ifadeleri alındıktan sonra ileride mahkemeye çıkarılmak üzere serbest bırakıldılar. Serbest kalan basın emekçileri Avrupa ile dayanışmalarının süreceğini vurguladılar.

TC ve Denktaş rejiminin baskı ve sindirme politikalarına karşı gazetemiz Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek çalışanları da dayanışmalarını Avrupa Gazetesine ilettiler. Halkımıza yapılan her türlü saldırı karşılıksız kalmamalı.

LAF DEĞİL BİRLİK VE DİRENİŞ

Avrupa'ya yapılan saldırıya Kıbrıs gazetesi'nin demokratik yapılı yazarları dahi karşı çıktılar. Görevlerini yaptılar, tebrik ederiz. M. A. Talat bile karşı çıktı. M. A. Talat bile diyoruz, çünkü o da pek memnun değildi Avrupa'dan ve Avrupa gazetesi ve çalışanları hakkında ileri geri laflar edilirdi. O ve CTP de yapması gerekeni yaptı. Tebrik ederiz. YBH ve herkes yaptı. İşte böyle olmalı. Hep birlikte kavga verilmeli. Birimize kalkan el hepimize kalkmıştır. Birleşmeli ve karşısında durulmalı.

Bu çerçevede en önemli gelişme sendikacı yoldaşların birleşmeleridir. "Sendikal Tek Yumruk" son dönemlerin en önemli ve gerçek güce sahip olabilecek tek örgütlenmesidir. Sendikal birliği, sendikal tek yumruğu partilerin birliği, partilerin tek yumruğu takip etmelidir. Yoksa bu partilerdeki Kıbrıs'ın çıkarını ön plana koyma yeteneğinden yoksun önderlikler ve kişiler bu sendikal tek yumruğun oluşmasına da darbe vurmaya başlarsa, onu iş yapan değil, laf eden bir çabaya dönüştürüp, hızını alıp yok ederlerse şaşırmayız.

İşte bu meyanda "Sendikal Tek Yumruk" Avrupa gazetesi ve yolda oldukları bariz anti demokratik gelişmelere karşı basın açıklaması yapan örgüt konumunu aşmalı, işi grevlere ve sokaklara dökmenin yollarını bulmalıdır. Partileri de aynı yönelime zorlamalıdır. Partiler onları pasifleştirmemeli, yolundan ayırmamalı, onlar Partileri birleştirmeli ve şu anda gitmekte oldukları yoldan ayrılmalıdır. Roma döneminde tüm yollar Roma'ya çıkardı. Bizim Kıbrısımızda tüm yollar Birleşik Cephe Hükümeti'ne, bu hükümeti oluşturacak Birleşik Cephe parti, sendika ve kuruluşlarına çıkar. Tek yumruk Birleşik Cephe'nin tek yumruğu olmadıkça tek

yumruk olamayacak, ve de vurduğunu deviremeyecektir.

DEMOKRASİ EN İYİSİ

Dediğimiz çıktı demekten ağzımız yorulacak yakında ama, ne yapalım. Biz demek istemesek de dedirtiyorlar.

Kıbrıs Türk Mücahitler Derneği'nin Genel Merkez Yönetimi bildiri yayınlıyor ve çok bozuk çaldığı gelişmelere karşı, bilin bakalım nasıl bir mücadele türü öneriyor? Demokratik. "Bu tür girişimlere karşı her türlü demokratik mücadeleyi vermekte kararlı" olduklarını ilan ediyorlar. (Kıbrıs, 18 Mayıs) Sadece o mu? Değil. Cumhuriyet Meclisi Başkanı Ertuğrul Hasipoğlu da "hiçbir alternatifi parlamentere demokrasiden iyi olmadığını" ilan ediyor. (Kıbrıs, 18 Mayıs)

Biz demiştik ya. Biz demokrasiyi, en kötüsüyle bile olsa hukuk çerçevesinde mücadeleyi tercih ederiz. Demirel'in devlet biraz hukuk dışına çıkar, yani adam öldürür mantığının bizim mantığımız olmadığını, bizim taraftarı olduğumuz bir gelişme olmadığını ilan etmiştik. Mücahitler Derneği ve

SAYFA 2

Nazım Hikmet Yaşıyor

SAYFA 11

KIBRIS Yurtbank LTD.

"GELİN GELECEĞİ BİRLİKTE KURALIM
YIKALIM"

AVRUPA GAZETESİNE SALDIRI

Hasipoğlu da bu görüşte olduğuna göre "Sendikal Tek Yumruk" a ve belki de Birleşik Cephe'ye pek gerek olmayabilir. Hak, Hukuk ve de demokrasi galip gelmiş, kendini Mücahitler Derneği'nden tutunuz UBP'nin üst kademelerine kadar kabul ettirmişe benzer. İyi, Güzel. Öyle olsun. Yeter ki öyle olsun. Başka türlüünü isteyen veya düşünen varsa it oğlu it olsun.

Kabül mü tüm hak-hukukçu ve de demokrasi taraftarı, demokratik mücadele taraftarı kardeşler?

Bizden kabül.

Gel gelelim, yoksullar ve yoksullar için siyaset yapanlar lafla peynir ekmek gemisinin yürümediğini gayet iyi bilirler. Demokrasi diyeceksin, Avrupa'nın kapatılmasına göz yumacaksın, bir de tutmuş üstüne hukuksal bahane uyduracaksın. O demokrasiden Türkiye'de çok. O demokrasiyle kaybettirdiler 556 ezilenden taraf insanımızı. Boş lafa karnımız tok. İster CTP'den gelsin ister Mücahitler Derneği'nden, isterse Parlamento'nun başkanından. Boş lafa karnımız tok. Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz.

Demokrasi lafı edenlerin laflarını değil yaptıklarını takip edeceğiz. Ve göreceğiz ne kadar demokrasi taraftarı olduklarını.

UMUT FAKİRİN EKMEĞİ YE MEMET YE

Hasipoğlu parlamenter demokrasiyi savunur görünürken halkımıza da umutsuzluğa düşmeme çağırısı yapıyor. Kendileri halkla kucaklaşacakmış ve de Anavatan destek verecekmiş ve tüm sorunlar çözülecekmiş. Aman aman! Umutsuzluğa düşme halkım. Yoksa halimiz duman.

Kıbrıs Türk Mücahitler Derneği Genel Merkez Yönetimi demokratik mücadeleden bahsederken sadece Ali Kırca gibi bir sunucunun programına karşı

tahammülsüzlüğünü sergilemiyor. Ne de olsa, Ali Kırca kusura bakmaz eminiz, onun programlarında devlete zarar verecek şeyler olmaz. Yine de KTMD bozuk çalışıyor. Birileri Kıbrıs'ın birliğinden bahsetti diye. Sanki kendilerinin çok savundukları devlet ve Anavatan bu birliği karşı çıkmış gibi? KTMD bulsun bir resmi belge ki Türkiye, yani Anavatanları Kıbrıs'ın birliğine karşı çıkmıştır. Bulamazsınız gardaşlar, bulamazsınız. Enternasyonal hukukun o yönü daha aşılamadı. Türkiye'nin boyu da yetmez onu aşmaya. ABD ile Rusya karar verir o konuya.

Ama KTMD'nin asıl derdi Ali Kırca'nın programı değil. Onlar Ali Kırca bahanesi üzerinden asıl dertlerini ortaya koyuyorlar. Asıl dert ekonomik çıkmaz. Bunun Kuzey Kıbrıs'ta yaratacağı problemler ve bu problemler üzerinden halkımızın sol saflarda örgütlenmesinin, sendikal örgütlenmesinin artması ve militanlaşması ihtimali. Onların esas derdi bu. Tüm siyasetçiler bu ihtimale değiniyorlar. Hasipoğlu'da bu nedenle umut dağıtıyor. KTMD'de sağ gösterip sol çakıyor. Onlar bu görüşmeler üzerinden hiç birşeyin olmayacağını, işlerin tam da kendi istedikleri gibi geliştiğini gayet iyi biliyorlar. Sorun, Ali Kırca'nın programında edilen birleşik Kıbrıs lafları değil. Sorun ekonomik çıkmaz. KTMD ekonomik sıkıntıların Anavatan'ın da desteğiyle kısa sürede aşılabileceğini ilan etse de, ettiği bu lafın o kadar doğru bir laf olmadığını kendisi de biliyor. Kıbrıs'ın ekonomik sıkıntılarının mevcut düzen şartlarında aşılmasının tek yolu var; halkımızın tepesine binmek. Hali hazırda sıkıntılar had safhada iken, hali hazırda mesela ücret artışları enflasyonun altında tutulmuş iken, KTMD'nin çok savunduğu devletin üst kademelerinde fiyat artışları ayarlaması yapılıyor. Kendilerinin pek

sevmediği TKP'li Başbakan Yardımcısı yapıyor hem de bu hazırlığı. Mesela elektiriğin fiatları artırılıyor... İşte bu nedenle telaşlı KTMD'li arkadaşlarımız.

Ama onlar da şunu kavramışa benzerler. Bir de demokrasi olmasa, bir de koalisyon olmasa, bir de şu TKP ve CTP olmasa, kim yapacak bu fiyat artışlarını? Geriye kalır tek başına Denktaş ve UBP. Onlar yapmak zorunda kalır. Öylesi şeyler de adamı bitirir. En iyisi demokrasidir. Yaptır TKP ve CTP'ye. Ortak et onları böyle işlere. Bak her ikisi de, bilhassa Talat, yapılacak işler hep birlikte yapılmalı, krizi aşmak için hep birlikte oturup kararlaştırmalı diyor. Sarımalı demokrasiye. Bu demokrasi iyi demokrasi. Kriz en iyi böyle aşılar. Bunu Eroğlu da bilir, Denktaş da. KTMD de öğrenmişe benzer. İyi iyi.

İyi ama demokrasi var demokrasi var.

EN İYİSİ DOĞRUDAN DEMOKRASİ

Hasipoğlu en iyi rejimin parlamenter demokrasi olduğunu söylüyor. KTMD de demokratik mücadeleden şaşmayacağını ilan ediyor-devlete laf yok tabii, ekonomik sıkıntının lafı mı olur Türkler arasında? Onu çeken bilir tabii ki.

Ama bu devir Veziroğlu'nun kadılık devri değil ki.

Bu devir kompüter devri. KTMD tüm Türkleri seviyorsa, Hasipoğlu parlamenter demokrasiden daha iyisini istiyorsa onlara tüm Türkleri sevmenin ve bu sevgiyi ispatlamanın ve parlamenter demokrasiden daha iyisinin yolunu gösterelim.

DOĞRUDAN DEMOKRASİ

Çocuklarımızda bile kompüter var. Telefona bağlanmış duruyor. Türk'ü seven adam, hepsine gelecekleri hakkında söz sahibi olma imkanı tanır. Doğru değil mi? Tabii ki doğru. Alın size, her konuyu tartışmaya ve oylamaya açma ve sunma imkanı evlerinizde duruyor KTMD'den

arkadaşlar ve de sayın Hasipoğlu.

Buyrunuz. Demokratik mücadele imkanının en alası. Buyrunuz demokrasinin en alası. Demokrasi demek halkın yönetimi demektir. Buyrunuz. Ali Kırca'ya kızmanın ne alemi var? Kurun İnternet üzerinden doğrudan demokratik yönetimi, sorun Türklerin hepsine ne isterler, o olsun. Türkiye'ye mi katılmak isterler? Katılalım. Ekonomik sıkıntı karşısında sabretmek mi isterler? Sabredelim. Tüm zenginlerin mallarına el koymak mı isterler. El koyalım. Caniliğe yasak mı koyarlar? Yasak koyalım. Hem kendi aralarında hem de diğer milletlerden insanlarla kardeş kardeş yaşamak mı isterler. Yaşıyalım.

Biz ciddi ciddi demokrasi taraftarıyız. Bizim demokrasiden korkmamız için bir tek neden yoktur. Bizim açıklıktan korkmamız için bir tek neden yoktur.

Haydi sayın Hasipoğlu. Haydi KTMD'li kardeşler. Hep birlikte. Demokratik mücadele ve doğrudan demokrasiye.

Birlikten kuvvet doğar. Türkleri birleştirelim. Türkleri Kürtlerle, Yunanlılarla, Rumlarla, İngilizlerle herkesle birleştirelim. İsterlerse tabii. Zorla güzellik olmaz. Doğrudan demokrasinin sonuçlarından kurtulunmaz.

Haydi kahraman Türk askerleri, haydi vatansever Türk subayları haydi tüm siyasetçiler. El ele verelim. Doğrudan demokrasiyi kuralım. Halkımızın aldığı kararlara uymazsak namerdiz. Türkleri ve Türklüğü sevmeyeniz. Uymazsanız siz de aynen öylesiniz işte.

Doğrudan demokrasiyi istemiyenlerin gideceği yer Amerika'yla İngiltere'dir. O da, oraları da doğrudan demokrasiye kazanamadıysak.

Ama onları da kazanacağız.

ZAMLAR BALLYOZ GİBİ, FATURA YİNE EMEKÇİLERE

Ülemizde yaşanan ekonomik krizin faturası yine emekçilere çıktı. "Reform Paketi" diyerek halka TKP'nin Ortam Gazetesi'nin manşetinden duyurduğu soygun paketinden zam ve vergi çıktı. Yine aynı gün aynı sayfada Ortam Gazetesi "Elektriğe ağır zam" diyerek elektriğin %25 ile %46 arasında zamlandığını duyurdu. Hükümet

ortağı TKP'nin gazetesi bu soygunu "reform paketi" olarak sunarken zamları ağır bulması tam bir ikiye bölme değil mi?

Elektriğin yanında seyrüsefer harçlarına, mazota, telekomünikasyona yüklü zamlar öngörülürken, KDV vergisinin de oranlarını artırma kararı aldılar. KDV iadelerini ise 6 ayda bire ve miktarını

azaltmaya karar verdiler.

Bu soygun ile ülke kurtulacak mı? Bu soygun paketlerini halkımız çok gördü. Bu yalanları halkımız çok duydu. Üretimi, ihracatı, verimliliği, örgütlülüğü yokeden halk mı ki faturayı halk ödesin? Bu faturayı bizlere kesen TC ile entegrasyon politikalarını bu ülkede savunanlar ödemelidir. Bu bedel onlarındır.

Halkımız bu soyguna dur diyecektir.

Paketi değerlendiren Denktaş "herkes paketi soğukkanlılıkla, iyiniyetle okusun ve değerlendirsın" dedi.

Soygunun iyiniyetini "dava adamı sayın Denktaş" bu halka nasıl izah edecek acaba?

ALMAN-KIBRIS FORUMU KURULDU

Alman-Kıbrıs-Forum (AKF)'nin 10 ile 11 Mart 2000 Berlin'de düzenlediği uluslararası konferansın sonuçları:

Alman-Kıbrıs Forumu'nun (AKF) 10/11 Mart 2000 tarihlerinde Berlin'de Friedrich-Ebert-Vakfı'yla birlikte düzenlediği konferans "sivil toplumun Kıbrıs sorununa ilişkin çözüm önerileri" adlı konuyu ele aldı. Konferansa Kıbrıs'ın iki kesiminden ve Almanya'dan gelen siyasetçiler, bilim adamları, sanatçılar, öğretmen, mimar, sivil haklar savunucuları ve iş adamları katıldı. Konferansın amacı, Kıbrıslı Türklerin ve Rumların biraraya gelebilecekleri ortamları yaratıp Kıbrıs'taki sivil toplum girişimlerinin aralarında ve Almanya'daki gruplarla koordinasyonunu geliştirmekti.

Konferansta, Avrupa Birliği'nin Helsinki kararlarından sonraki politik durum görüşüldü. Ayrıca Kıbrıs'ın iki kesiminde ve Almanya'daki sivil toplumsal angajmanlar hakkında bilgi verildi.

Kıbrıs'ta yaşayan iki toplumun birbirine yakınlaşmasında ekonominin sunduğu imkanlar incelenip medyanın ve eğitim politikasının rolü araştırıldı. Su temini örnek alınarak iki tarafın daha iyi bir işbirliği içinde olmalarının ne kadar önemli olduğu gösterildi. AKF

BASINA VE KAMUOYUNA

Kapitalizm insan emeğini sömürmekle kalmamakta doğayı ve çevreyi de sömürüp tahrip etmektedir. Kapitalizmin ve uluslar arası tekellerin aşırı kar üzerine kurulu üretim mantığı "ekolojik dengenin" alt üst oluşunun temel nedenidir.

Emperyalistlerin dünya insanlığına Çernobil'den sonraki en büyük armağanı Tuna'nın bir kolu olan Tizsa nehrine karışarak bir çok Balkan ülkesinin topraklarına akan "siyanür" olmuştur. Ülkemizde de bir Amerikan şirketi olan CMC maden şirketinin 1974 olaylarını bahane ederek bırakıp gittiği Lefke'de deniz kıyısına yakın yaklaşık 30.000 ton civarında siyanür içermeye olasılığı bulunan atıklar ile yine bu bölgede % 30 kükürt içeren piritli artık havuzları Lefke Karadağ bölgesinde yığılmış bulunan düşük tenörlü bakır yığınları yaklaşık 10.000.000 tondur. Yağmur sonrası denize akan ve ph derecesi 1.5 olan asitlik su denizi kırmızıya dönüştürmektedir. Devlet Emlak ve Malzeme Dairesi, Çevre Koruma Dairesi de bu zehirlenmeye karşı hiçbir tedbir almamaktadırlar. Dağlarımızın rant uğruna delinip yok edilmesine de izin verenler yine bu yetkililerdir.

Doğanın sömürülüp talan edilmesine sessiz kalmamalıyız. Anti-Emperyalist ve bağımsız bir ülke isteğiyle mücadele etmeliyiz. Ancak böyle bir mücadele ile uluslar arası tekellerin ve onların işbirlikçilerinin insan ve çevre sağlığına ipotek koymaya yönelik girişimleri durdurulabilir. Siyanür ve nükleer ölüme karşı yaşamı savunmanın sonuç alıcı ve gerçekçi başka bir yolu yoktur.

Çocuklarımıza insanca yaşam ve temiz bir çevre bırakabilmek için sesimizi yükseltelim.

SIYANÜRSÜZ BİR YAŞAM İSTİYORUZ

DAHA TEMİZ BİR ÇEVRE VE DAĞLARIMIZI İSTİYORUZ

AKKUYU'DA YAPILMAK İSTENEN SANTRALE

İZİN VERMEYELİM NÜKLEER ÖLÜM

İSTEMİYORUZ

EKİM

KÜLTÜR-SANAT ÜRETİM MERKEZİ

Deutsch-Zyprisches Forum
Γερμανο-Κυπριακό Φόρουμ
Alman-Kıbrıs Forumu

Alman-Kıbrıs Forumu e.V.
Başkan: Eckart Kuhlwein

Başkanvekilleri:
Agni Hassabi
Mülayim Hüseyin

Yönetim bürosu:
Dorothee Pilavas
Am Amtshaus 6
Dortmund
Tel./Fax: 0231 / 337 822
d.pilavas@t-online.de
www.bogdanou.com/dzf.htm

AKF'nin Kıbrısta Partnerleri:
Pantelis Sophocleous
Tel. +49-531-3913948
Kemal Aktunç
Tel. +90-293-2237780

Banka hesabı
Kreissparkasse Köln
BLZ: 370 502 99
Konto-No: 40934

tarafından konferansa çağrılanlardan, Kıbrıs'tan gelen konuk sayısı 20 olmak üzere 100'e yakın kişi katıldı.

Katılanlar tarafından çok olumlu karşılanan konferans, özellikle sıcak ve dostça havasıyla, yapıcı ve ileriye yönelen (dönük) sohbet ve tartışmalarıyla beğeni azandı.

Alman-Kıbrıs Forumu yönetim kurulu, konferansın sonuç değerlendirmesinde şunları tesbit etti:

1. Green-Line, yani "yeşil hat" denilen bölgenin iki tarafında da Kıbrıslı Rum ve Türklerin arasında ikili ilişkilerin yeniden oluşması veya varsa, pekiştirilmesine büyük istek ve ihtiyaç duyuluyor. Belli ki ana ülkelere olan özel ilişkilerden bağımsız, bir de tarih boyunca gelişmiş ortak bir Kıbrıs kültürü kendini korumaktadır. Kıbrıs sorununa daimi ve barışçıl bir çözüm getirebilmenin ön koşullarından bir tanesi de, bu kültürü yaşatmak ve korumaktır.

2. Kıbrıs'ın, Avrupa Birliği'ne ne zaman ve hangi koşullar altında üye olacağı sorusundan bağımsız olarak, Kıbrıs'ta yaşayan her iki toplum da Avrupa'ya yakınlaşmaya büyük ilgi duyuyor. Bunun için de Avrupa'daki grup ve kuruluşlarla birlikte çalışmaya önem veriliyor.

Alman-Kıbrıs-Forumu karşılıklı ilişkiler kurmak için bir buluşma köprüsü haline geldi. AKF, Kıbrıs'ın iki kesiminde bulunan sivil toplum gruplarının çalışmalarına destek vermeye devam edecektir.

3. Türkiye ve Yunanistan arasındaki diplomatik ilişkilerdeki yakınlaşma süreci iki toplum tarafından da olumlu karşılanmaktadır. Bu olumlu gelişmelerden dolayı orta vadede Kıbrıs meselesine her iki kesimin de benimseyeceği bir çözüm bulabilme şansının da büyüyeceği düşünülmektedir. Bu bağlamda Aralık 1999, Helsinki'de Türkiye için açılan Avrupa Birliği'ne üye olma perspektifi de büyük önem taşımaktadır.

4. İki halkın birbirine yakınlaşması ya da tekrar yakınlaşması (rapprochement) amacıyla oluşan çok sayıda girişimler, tarafların siyasi temsilcileri tarafından desteklenmesi gerekmektedir. Bunun için ise uluslararası hukukun pozisyonlarından bağımsız olarak "küçük adımlar politikası" yoluyla, iki halk arasında ve Kıbrıs'ın her iki kesimi arasında yeniden bağlantılar kurup güçlendiren bir gerginliği giderme sürecinin başlatılması gerekmektedir.

Almanya yakın geçmişinde, iki Alman devleti olarak bir birini resmi olarak tanımadan da böylesi bağlantıların kurulabileceğini göstermiştir.

Özellikle ekonomik bağlantıların kurulması, eğitim, öğrenim ve kültür alışverişi ve spor karşılaşma imkanlarının sağlanması gerekmektedir. Aynı zamanda küçük adımlar, bir politik çözümün temeli olarak gereken güveni

yaratabilirler.

5. Kıbrıs'ın kuzey kesimindeki son derece zor ekonomik durum, gittikçe daha çok Kıbrıslı Türk'ün yurt dışına göç etmesine neden olmaktadır. Bu yüzden de yakında Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan Kıbrıslı Türk halkının sayısının, bikomünal çalışmalara olan ilginin kaybolmasına neden olacak derecede azalacağından endişe duyulmaktadır. Kıbrıs sorununa yakın bir zamanda barışçıl bir çözüm getirilmesi, Kıbrıslı Türkler için hayati önem taşır. Bu sorun, Avrupa Birliği'ne üye olma sürecinde göz önünde tutulmalıdır. Yurt dışına göçü durdurmak, yurt dışında yaşayanların da geri dönmelerini cazip hale getirmek, Kuzey Kıbrıs'la ekonomik ilişkileri geliştirerek mümkün olabilir.

6. Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve Almanya'nın iki halkın arasındaki diyalogu güçlendirmek için gösterdikleri çabalar, politik bir çözümü amaçlamaktadır. Bu çabalar Kıbrıs'ın her iki kesiminin de iç politikasına yansımali ve somut sonuçlara götürmelidir.

Bunlar, örneğin serbest dolaşım, medyada haber özgürlüğü, okul kitaplarını yeniden gözden geçirip düşmanca yaklaşımlardan, ifadelerden arındırılmasını sağlamak, ortak bilimsel kongrelerin düzenlenmesi, 1992 yılında Rio'da yapılan dünya zirve toplantısında tanımlandığı gibi "devamlı ve kalıcı değişim" için ortak bir meclisin kurulması gibi sonuçlardır.

7. Alman-Kıbrıs-Forumu, başarılı geçen ve cesaret verici olan bu konferanstan sonra çalışmalarını, Avrupa Birliği'nin ve Alman hükümetinin de desteği ile daha yoğun bir şekilde sürdürmeye kararlıdır. AKF çalışmalarında, en başta üç dilde yazılmış bir yayın çıkarılmasına, okul kitaplarının gözden geçirilmesine, bütün Kıbrıs'ta su teminini çözmek amacıyla uzun vadeli alınacak tedbirler planını geliştirmeye, ve çok sayıda var olan ve adada kalıcı bir barış için iki kesimin birlikte çalışmasında angaje olmuş grupların koordinasyonunu sağlamaya ağırlık verecektir.

AVRUPA davaları Alman Kıbrıs Forumu'nda

Alman Kıbrıs Forumu Başkanvekili Mülayim Hüseyin gazetemize gönderdiği e-meilde detaylı bilgiye ihtiyaç duyduklarını belirtti.

Mesajı aynen yayınıyoruz:

Değerli arkadaşlar,

Önce hepinizi Hamburg'dan sevgiyle selamlarım.

Avrupa Gazetesi ve yazarları ile ilgili gelişmeler bizleri (Alman Kıbrıs Forumu'nu) endişelendirmektedir.

Maalesef sağlıklı değerlendirmelerde bulunmak, başka ilgili çevreleri bilgilendirmek veya yarı bilgileri düzeltmek, yapılması gerekenler varsa bunları tespit etmek için yeterince somut bilgi bize ulaşmamaktadır.

Hangi tarihte ne oldu?

Somut olay nedir?

Gazetecilere karşı askeri ve sivil davalar söz konusudur?

'Sivililerin' duruşmaları mı başladı, yoksa savcılıkta ifadeleri mi alınmaktadır?

Kime hangi yazıdan dolayı, hangi suçlamayla soruşturma açıldı?

Bize yazıların meinlerini (asıllarını KSG) gönderebilir misiniz?

'Suçlananların' avukatları var mıdır? Bunlarla nasıl ilişkiye geçebiliriz?

Basın (sol, liberal, muhafazakar) bu gelişmelerde somut ne söylüyor?

Halkta konu tartışılıyor mu?

Partiler, sendikalar, sivil toplum girişimlerinden reaksiyon var mıdır?

Türkiye basını ve medyasında gelişmeler yansıdı mı, yansıyor mu?

Durmumla ilgili her gelecek olan bilgiye şimdiden teşekkür ederim.

Saygılarımla

Mülayim Hüseyin

(Alman Kıbrıs Forumu - Başkanvekili)

TARİH NASIL ÖĞRETİLMELİ?

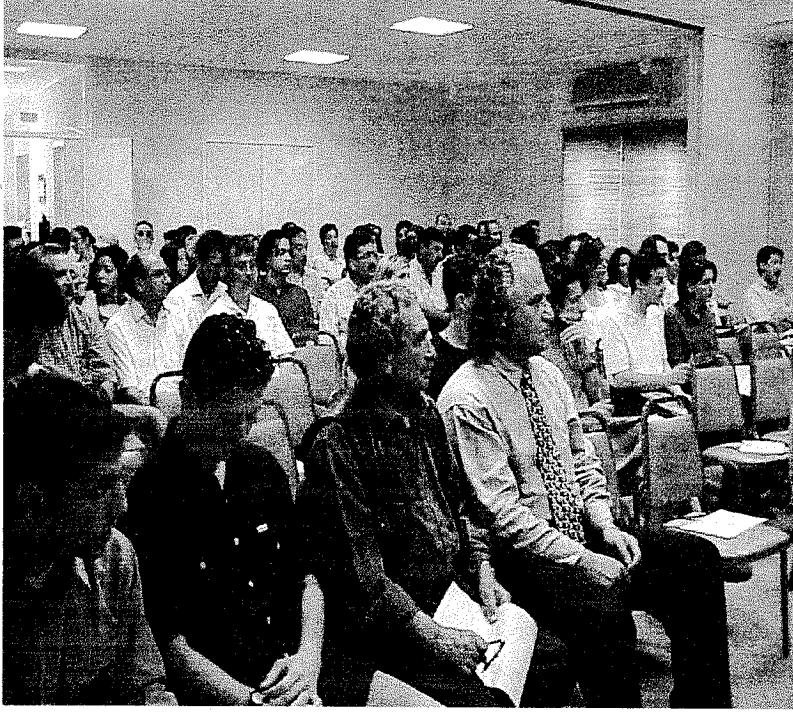
Kısa adı B.T.T.C olan (Bicommunal Teachers Training Center) İki Toplumlu Öğretmenler Eğitim Merkezi'nin organize ettiği "TARİH" konulu seminer 20 Mayıs Cumartesi günü yapıldı. Adamızın güneyinden ve kuzeyinden gelen toplam 120 kişilik Kıbrıslı öğretmen saat 09:00'dan itibaren seminere katılmak için Ledra-Palace Otel'i yanında bulunan Fulbright salonunda biraraya geldi.

Her iki toplumdan konuşmacı olarak seminere katılanlar şunlardır: ARİF HASAN TAHSİN (Gazeteci- yazar), DIMITRIS TSAOUSIS (Öğrenci), EROL SÜLEYMANOĞLU (Öğrenci), YIANNIS LAOURIS (Nerofizyocist), ULUS İRKAD (Öğretmen), Prof. YIANNIS PAPADAKIS (Kıbrıs Üniversitesi-Poetik Bilimler), AHMET AN (Yazar), PETROU PETROULA (Öğretmen), HASAN HASTÜRER (Gazetecigazar), TASOS KOSTOPOULOS (Gazeteci).

Açış konuşmasını B.T.T.C'nin kurulmasında ve seminerin projelendirilip hazırlanmasında büyük emekleri geçen Petrou Petroula ve Mustafa Kahvecioğlu, ortak bir metni her iki toplum dillerinde sundular.

Amaçlarının her iki toplum öğretmenlerini biraraya getirerek eğitim işkolunda ortak çalışmalar oluşturmak ve bu çalışmalar ışığında barış

eğitiminin ilk halkalarını meydana çıkartmak olduğunu söyleyen B.T.T.C temsilcileri bununla beraber yıllardan beridir her iki toplumun kendilerini tanıma, anlama ve ortak olarak sosyal, kültürel etkinliklerden bilinçlice

uzaklaştırılmak istendiklerine de işaret ettiler. Bu tür yaşamsal etkinliklerin toplumlararası mutlak barışın

oluşumunda kaçınılmaz bir ihtiyaç olduğunu belirttiler.

Daha sonra seminere konuşmacı olarak katılanların sunuşları yapıldı. Yaklaşık 3.5 saat süren seminer boyunca 15 dakikalık bir ara esnasında katılımcıların birbirleri ile sohbet etme fırsatı bulmaları sanırım seminerin bir başka amacının da gerçekleştirilmesine olanak verdi.

Seminer süresince salonu dolduranların hisleri konuşmacıların sunuşlarına göre değişkenlik içindeydi. Kimi zaman hüznün ve acı dolu, kimi zaman yüzlerde insana yakışır o sevinç ve mutluluk vardı. Hiç bir konuşmacı kendi tarihlerinin doğrulanmasını istemiyordu. İstemiyorlardı çünkü her ikisi de taraflıydı. Her ikisi de iki toplumun geçmişinde yapılan yanlışlıklar ve acılarla doluydu. Doğru diye anlatılanların bugün için çoğunun yanlışlıkları birer birer ortaya çıkmaktaydı.

Sanırım seminerden sonra herkes şunları düşünmekte idi; Bizler de tatafiz. EVET! Tarafız. Fakat yaşanan ve yaşanılan onca acı günlerin, yapılan ve yapılmakta olan büyük yanlışlıkların karşısında duran tarafıyız. Ülkemizde sorun yaratan İRKÇILIK, MİLLİYETÇİLİK VE DİL-DİN TEMELİNE dayalı, ŞÖVENİZMİN mahkum edilmesine tarafız. DEMOKRASİ, ÖZGÜRLÜK, İNSAN HAKLARI ve BARİŞ gibi değerlerin bir an önce hayata geçirilebilmesi için yapılan çalışmaların tarafındayız.

ÖĞRETMEN'İN SESİ
25 Mayıs 2000

Kıbrıs'ta tarihi düzeltmek

Arif Hasan Tahsin

İlkokulu 1940'lı yıllarda okudum. İlkokulda bir tek kitabımız oldu. O da okuma kitabıydı. Tarih dersimiz vardı ama, öğretmen ne yazdırsaydı, ne anlatırsaydı... Aklımda bir tek, Osmanlıların Mağusa'yı alışları kaldı. Türkler-Rumlar, Türkiye-Yunanistan, Atatürk filan, hiç duymadık ilkokulda... Orta okulda Türkiye'de basılan ve Türkiye'nin okullarında okutulan tarih kitaplarını okuduk. Lise'de Kolej bölümünde, hem İngilizce tarih kitaplarımız, hem de Türkiye'den gelen Tarih kitaplarımız vardı. İkisi de okutulurdu. Dünya tarihini de Kıbrıs tarihini de bu kitaplardan öğrendik. Ama, Kıbrıs tarihini öğrendiğimizi söylemek mümkün değildir. Lise'den 1955 yılında mezun olduk. Doğrusu şu ki, benim bu öğrencilik yıllarımda, Türk Yunan savaşları okutuldu da, Türk Yunan düşmanlığından söz edilmedi. Kıbrıs'ta ise bize, Kıbrıslı Rumlar, özellikle ekonomide, örnek almamız geteken kimseler olarak anlatılırlardı. İlkokul öğretmenliğine başladığımda, Türkiye'nin kitapları ilkokullarımıza da girmişti. Her türlü tabii ki. İlk öğretmenliğim 1958'dedir. Öğretmen Koleji'ne bir yıl sonra girdim ve 1961'de mezun oldum. Tarih kitaplarının içeriği bir yana... Şunu söylemem gerekir: Öğretmenliğim süresince hiç bir yetkili bana, tarih dersinde öğrencilere ne okuttuğumu sormadı. Ben

de, hiç bir zaman bu kitaplara bağlı kalarak tarih dersi yapmadım. Düşmanlık aşladıklarından mı? Hayır. Birtakım doğru olmayı içerdikleri ve bir takım doğruları dışta bıraktıkları için. Örneğin; Osmanlı İmparatorluğunun bir Türk imparatorluğu olmadığını Türk resmi tarih kitaplarından öğrenemezsiniz. Tarih, dünya insanlığının yakın-uzak geçmişini, toplumların kendi içlerinde ve diğer toplumlarla yaşadıklarını incelemesi ve her türlü bilgiyi eksiksiz geleceğin sağlıklı temeller üzerine bina edilmesine yardımcı olmak için yorumsuz ve kışkırtıcı olmayan bir üslupla, aktarması gereken bilim dalıdır. Kıbrıslı Türklerle Kıbrıslı Rumların birbirleri ile savaşmış olmaları olayını, gerçek nedenleriyle ve olup bitene gerçek dışı hikayeler katmadan, kışkırtıcılığa meydan vermeden aktarmak, yeni kuşakların birbirleri ile düşman olmalarına neden olmaz. Türkiye ile Yunanistan arasında ceryan eden savaşları anlatmak da...

Aslında ben, şimdiki halleri ile de tarih kitaplarının iki toplumu birbirleri ile düşman hale getirebileceğini, ya da düşmanlığı teşvik

edeceğini, iyi ilişkilerin kurulmasını önleyeceğini düşünenlerden değilim.

Bu kitaplar, egemelerin düşünce yapılarını yansıtmaktadırlar sadece...

Demek oluyor ki, eğer toplumlararası, istenmeyen, olmaması gereken sorunlar varsa, bunları üretkenler, tarafların egemenleridirler. Ya da tarafların egemenlerine egemen olanlar...

Toplumlar arasındaki ilişkiler, geçmişteki tatsız olaylar tarih kitaplarına yazıldıkları diye bozulmazlar. Kavgaya, savaşa tutuşmaz toplumlar eski kuşakların bozuk ilişkilerini kitaplardan okudular diye. Öyle olsa kitap olmayan devirlerde toplumlar savaşırlardı.

Hepimiz biliriz ki savaşların temelinde yatan nedenler ekonomiktirler. Kıbrıslı Rumların Yunanistan'a, Kıbrıslı Türklerin Türkiye'ye bağlanma isteklerini, toplumların doğal gelişimlerine ters istekler olmalarından dolayı, meselenin ortaya çıkışı ile devamının asıl nedeni olarak kabul etmek doğru değildir. Kaldı ki, o isteklerde bile, ekonomik nedeni dışlamak mümkün değildir.

Kıbrıs sorununun temelinde yatan nedenleri artık bilmeyen de yoktur.

Daha öncesi de öyledir ama, hiç ara vermeden 45 yıl süre gelen Kıbrıs meselesi ABD ile İngiltere'nin bölgedeki çıkarlarının

Kıbrıs'tan korunmalarına dayalı politikalarının yarattığı bir meseledir.

Kıbrıslıların kavga ettiren politika da işte bu ABD-İngiliz politikasıdır. Türkiye ile Yunanistan'ı da bu kavgaya sürükleyen politika ABD ile İngilizlerin bölgedeki ekonomik çıkarlarını koruma politikasıdır.

İngilizler, bölgedeki ekonomik çıkarlarını rahat korumak için, Kıbrıs toplumlarının doğal gelişimlerine müdahale ederek uluslaşma sürecinin önünü, Kıbrıs'a Yunan ve Türk milliyetçiliğini getirmek suretiyle kesince, bugünkü durum ortaya çıktı.

Bir başka deyişle İngilizler için Kıbrıs'ta en önemli tehlike, Kıbrıslıların, toplumların doğal süreç içinde uluslaşıp bağımsız Kıbrıs mücadelesine girişmeleri idi. O nedenle, Kıbrıs ulusunun ortaya çıkış sürecini önlemek için İngilizler Rumları Yunan, Kıbrıslı Türkleri de Türk ulusçuluğuna yöneltmek suretiyle, Kıbrıs'taki egemenliklerini hiçbir ciddi zorlama ile karşılaşmadan günümüze kadar sürdürdüler.

Kıbrıs'ın tarihinin yalansız, yanlışsız yazılabileceği zamana geldik mi? Sanmam.

Çünkü, eğer Kıbrıslılar olarak gerçeklerimizle yüzleşmeğe hazır duruma gelmişsek, Kıbrıs sorununun sonuna geldik demektir. O da, Kıbrıs'ta yaşayanlar olarak, tarihimize ters, artık, kendi kendimizi yönetmeğe karar verdik demektir.

Kıbrıs'ın tarihini düzeltmek, işte o zaman mümkün olacaktır. Çünkü Kıbrıs'ın tarihini düzeltmek demek Kıbrıs'a egemen olmak demektir.

Kıbrıs'a egemen olabilmek için de egemen sınıfla mücadeleyi kabul etmek demektir.

Kıbrıs'ta egemen sınıf ile mücadeleyi kabul etmek de, Amerika ve İngiltere ile mücadeleyi kabul etmek demektir.

Bu mücadeleyi kabul etmek de kuşkusuz, Kıbrıslıların Türkiye ile Yunanistan'ı kendilerine, anavatan olarak kabul etmekten vazgeçmeleri demektir.

Şunu da bilelim: Kıbrıs'ın tarihini düzeltmeden, Kıbrıs'ta gerçekçi, kabul edilebilir, Kıbrıslılara hizmet edebilecek Kıbrıslıların kendi kendilerini idare edecekleri bir çözüme ulaşmak mümkün değildir. Evet, Kıbrıs'ın tarihini düzeltilim.

Düzeltilim tarihi...

IMF ve Dünya Bankası Militan Bir Direnişle

Teshir Edildi

(KSG-Londra) Washington, DC'de IMF ve Dünya Bankası'nın bir toplantısına karşı düzenlenen 16-17 Nisan günlerindeki protesto gösterileri, göstericiler ve ezilen dünya halkları açısından başarılı bir mücadele oldu.

Bankerler ve maliye bakanları halka cevap vermeye alışık değildirler. Ama protesto gösterilerinden bu yana tekrar tekrar televizyonlara çıkmak zorunda kaldılar. Bu defa "makro ekonomik reformlar", "dünya mali sistemini güçlendirme", "daha fazla şeffaflık", veya diğer bankerlerin vermeye alıştıkları iki yüzlü konuşmalar yapmak için çıkmadılar.

Tersine, 16 Nisan hareketinin getirdiği suçlamaların -tefecilerle dünya halkını daha da yoksullaştırdıkları, çevreyi mahvettikleri, sömürücü global ekonomiyi finanse etme, dünya işsizliğini artırma ve genelde, sömürücü kapitalist globalleşmenin araçları olarak hareket ettiklerinin- cevabını veremiydiler.

16 Nisan günü bankerler ve maliye bakanları sabah beşte polis koruması altında gizlice toplantılarına girdiler, saatlerce başlaması için beklediler. Bazı maliye bakanları -Fransız, Brezilyalı ve Portekizli dahil- bankacıların saatlerini tutma alışkanlıklarından vazgeçememişlerdi. Geç uyudular, polis eskortuna yetişemediler ve Watergate Hotel'de polis onlara koruma sağlayınca kadar altı saat boyunca deliklerinden çıkamadılar.

Bu bir başlangıçtı. Bunların hiç birisi, binlerce gencin sokaklarda militan direniş gösterileri düzenlemeden olamazdı. Onlar kahramanca, dünyanın sömürücülerinin -yüksek ve güçlü maliye bakanları ve bankerlerinin- toplantılarını engelleme kararlılığıyla vücutlarını çizgi halinde sıraya dizdiler. Kapitalist medya, bu gösterilerin toplantının yapılmasını engelleyemediğini gerekçe göstererek, bu gösterileri başarısız olarak göstermek için, fazla mesai yaptılar. Ama gösterilerin taktiksel hedefi teknik yönden yerine getirilemese de, siyasi hedefine ulaştı.

Protestolar bankerleri savunmaya itiyor

Polis sürüleri koruması altında, bankerler dışarı kilitlenip rezil olmaktan kurtulmuş olabilirler. Ama IMF ve Dünya Bankası kendilerini savunma durumuna geçtiler ve dünya yoksulluğunun ve sefaletin kaynağı olarak teşhir oldular.

Bu anlamda, gösteriler Seattle gösterileri gibi siyasi olarak başarılı oldu.

Seattle'da hedef, Dünya Ticaret Örgütü (WTO)'nün dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının düşmanı olduğunu teşhir etmekte. Seattle, WTO'nun "özgür pazar"ı uluslararası emperyalist tekellerin ülkelerin ulusal ekonomilerini acımasız ticaret politikaları ile tamamen ele geçirmede örtü olarak yardımcı olmadıkları kullandıklarını gösterdi.

Aynı şekilde, şimdi de IMF ve Dünya Bankası, "yapısal düzenleme" ve "gelişme yardımı" örtüsü altında yoksulluk yaratan ve çevreyi mahveden iki yüzlüler olarak teşhir oldular.

Kapitalist medyanın Washington gösterilerinin toplantıyı durduramadıklarını iddia etmeleri yanlıştır. Bunun Seattle'da gerçekleşip Washington'da gerçekleşmemesinin nedenleri vardır. Seattle'da hareketin enerjisi ve kararlılığı yerel otoriteleri sürprizle yakalamıştı. Bu unsur Washington'da kaybedilmişti; polisin orada hazırlanması için beş ayı vardı.

İkincisi, Seattle aşağı kasabası dar sokaklara ve sempati ve yedek güçlerin çekilebildiği kalabalık bir nüfusa sahipti. Bu protesto güçlerinin yoğunlaştırılmasını ve etrafta dolaşmalarını sağlamayı kolaylaştırmıştı. Washington'da, göstericiler nüfusu az olan bulvarlarla ve polisin tekrarlanan zorbalıkları ile uğraşmak zorunda kalmışlardı. Göstericiler kendi başlarına idiler. Başşehrin sokaklarının diziliş şekli yüzünden birçok geniş noktaları korumak zorunda idiler.

Gerçekte, göstericiler 18 iç kısımlarda bir örümcek ağı yapısı ile barikat kurdular. Hareketli taktiksel-destek birimleri ve bisiklet ve elektronik cihazları ile birbirine

bağlayan karmaşık alan iletişim araçları kullandılar. Tüm bunlar, ortaya çıkan sorunları alt etmede çok iyi çalıştılar. Ama Washington gösterileri taktiksel olarak Seattle'dakinden çok daha zordu.

Her şeyden önce de, federal hükümetin Seattle'a nazaran çok geniş polis kaynaklarına sahipti. Ve güçlerini silahlı göstericilere karşı şiddetle kullandı.

Diğer önemli bir faktör de, 12 Nisan'da AFL-CIO liderliğinin gerici, ilgisi olamayan, anti-Çin bir gösteri düzenlemeyi seçmesiydi ve protesto gösterilerinin yapıldığı günlerde hiç ortalıkta yoktular. Seattle'da bu olmamıştı. Orada, binlerce işçi genç göstericilerle sıkı bir birliktelik olmuştu. Birçok işçi mücadeleden etkilenerek katılmıştı, ve 16-17 Nisan günlerinde de işçiler örgütlenmiş olsaydı, aynısı olacaktı.

Seattle'da, bir bütün olarak işçi hareketi, gösteriye bir cesaret kaynağı olmuştu. Sendika liderliği, Washington'daki 16-17 Nisan gösterilerini -ki, bütün dünyadaki milyonlarca işçinin gereksinmelerini dile getiriyordu- kendi haline terk etmişti.

Gerçekten muhteşem bir direniş

Tüm bu eksikliklere rağmen, 16-17 Nisan gösterileri basın, delegasyonlar ve hükümet görevlileri ile dolu vanları, polis arabalarını ve otobüslerini durdurdular. Dövmelere ve biber fişkırtmalarına karşı cesaretle göğüs gerdiler.

Göstericiler, ilerleyen ve insan barikatlarını ezip geçmek isteyen yaya, atlı polisler ve hatta polis arabaları ve vanlarına karşı yerlerini korudular.

16 Nisan Pazar günü, polis sadece soyutlanmış dövmelerle sınırlandırılmışsa, bu sokaklarda binlerce göstericinin daha büyük mücadelesiyle karşılaşma korkusundan oldu. Göstericilerin başarıları, güçler dengesi ele alındığında, gerçekten muhteşemdi.

Gerçekten, Washington'da 16-17 Nisan'da herhangi bir stratejik başarısızlık varsa, o, gösterileri ve IMF ve Dünya Bankasını hedef alan siyasal teşhir saldırısını durdurmada başarısız olan hükümet ve bankalardır.

Televizyon haftalarca Washington polisinin Seattle'ı nasıl incelediklerini gösteren programlar yayınladı. Kapitalist medya, polislerin isyan gereçleri ile talim yapan, gösteriler için hazırlanan polisleri gösteren klipler gösterdi. Ama bu, binlerce göstericinin protestolara katılımını engelleyemedi.

Hükümet, 15 Nisan Cumartesi günü yasadışı bir baskın düzenleyerek gösteriyi zayıflatmayı denedi. Convergence Centre'i -16 Nisan için gösteriyi örgütlenme merkezi- kapattı ve halkın evlerine baskınlar düzenledi.

Polis, o gün öğleden sonra, 1 Mayıs 1971'den bu yana en büyük kitlesel tutuklamalar yaptı. Uluslararası Eylem Merkezi ve Milyonlar Mumia için pankartları altında yürüyen 700'e yakın kişiye tutuklayarak hapse tıktı. Tutuklananlar arasında alışveriş yapanlar, yoldan geçenler ve hatta basın mensupları bile vardı. Washington Mayor'u Anthony Williams kitlesel tutuklamaları "proaktif, her ihtimale karşı ve önleyici" polis stratejisi olarak açıkladı. Tutuklananların çoğu, ertesi gün kapitalist yanlısı IMF ve Dünya Bankası toplantısına protesto gösterilerine katılmayı planlamışlardı. Yürüyüş için polisten izin alınmış olmasına rağmen, Polis Şefi Charles H. Ramsey daha sonra, basın mensuplarına kitlesel tutuklamaları haklı göstermek için göstericilerin "izinsiz yürüyüş yaptıkları ve polisin dağılma emrini reddetdikleri"ni gerekçe olarak öne sürdü. Bu açıklama açıkça bir yalandı. Polis dağılma emri vermemişti. Tam tersine. Hiç bir açıklama yapmadan, birkaç ünlü basın mensubu hariç, herhangi birisinin ayrılmasını engellediler. Göstericilerin kendileri dağılma kararı alıp dağılmaya başlamalarına rağmen, göstericilerin dağılmasını engelleyip kitlesel tutuklamaya başladılar. Yüzlerce tanık polisin bu açıklamasını reddetti. The New York Times, Washington Post ve National Public Radio, polisin açıklamalarıyla çelişen ana haberler yayınladılar.

Adalet Bakanlığı önünde başlayan protesto, IMF'nin uluslararası politikaları ile hapisane-sanayi binasını kapatma, siyasi tutuklu Mumia Abu-Jamal davası ve ABD'de ırkçı baskılarla birleştirdi. Polis, yüzlerce göstericiyi tutuklayarak gösterileri dağıtma çabalarına rağmen başarılı olamadı.

Baskı ve tahrikle göstericileri engelleyemeyen hükümet ve kapitalist medya bu defa moral bozma ve hareketi küçümseme kampanyasına başladı. Çok katlı bir yaklaşım kullanmaya başladılar.

Hareketi, Seattle ile sahte karşılaştırma yapmanın etkisiz olduğuna inandırmaya çalıştılar. Hareketin yanlış ağaca havladığını, sadece bankerlerin yoksullukla uğraşabilecek kaynaklara sahip olduğunu söylüyorlar.

Sonuçta, hükümetin istediği bu hareketin başarısızlıkla sonuçlanmasıdır ve büyük kapitalist medya aracılığı ile bu hareketi ezmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Hareketin başarısızlıkla sonuçlanmasını istiyorlar, çünkü bu hareket toplumsal değişimin direnişle geleceğinden hareket etmektedir. Hareket mücadele eğilimlidir. Hedeflerine ulaşmak için muazzam kahramanlık ve gönüllülük göstermiştir. Hükümet başarısız olmasını istemektedir çünkü hareket halindeki gençlerin geniş çoğunluğu nefretlerini kapitalizmin en iğrenç özelliklerine -IMF, Dünya Bankası ve WTO gibi global sömürü araçlarına- karşı yönlendiriyorlar.

Tüm ilerici ve devrimci güçler bu hareketi desteklemeli ve kapitalizme karşı mücadelesini genişletmeli, derinleştirmeli ve yoğunlaştırmalıdır. Bu hareket kapitalizme karşı bir direniş hareketidir ve başarıya ulaşacaktır.

KÜRDİSTAN'DA, ABD EMPERYALİZMİNİN YAĞMA VE TALANI BAŞLIYOR

Kürdistan'a Amerikalılar'ın seferleri devam ediyor. Ve her gelen Amerikalı Kürt milliyetçilerinin öncülüğünde alkışlarla karşılanıyor. Şimdi sırada ABD büyükelçisi Mark Parris var. Mark Parris bölgede. Diyarbakır'da bir büro açacaklarını belirten Parris amaçlarını "kurumlaşmak" olduğunu söylüyor. Ülkemiz insanları bunun anlamını yıllardır biliyor. Bunun anlamı daha fazla sömürü, yeraltı, yerüstü zenginliklerin emperyalizme peşkeş çekilmesidir.

Her şey aleni bir şekilde yapıyor. İşbirlikçilik, topraklarımızı peşkeş çekme... hiçbir gizlenmiyor.

Emperyalizme bu olanağı sağlayan ise Kürt milliyetçileridir. Kürt milliyetçileri şimdi sevinebilirler. Yalvar yakar oldukları Amerikalılar resmi olarak da Kürdistan'a yerleşiyorlar. ABD çözümünü yerinden yönetmeye başlayacaklar. "ABD özel sektörü bölgeye yatırım yapacak" gibi açıklamalar da sömürünün daha önce olduğu gibi oligarşi aracılığıyla değil direk emperyalizmin kendi eliyle olmasıdır. Kürt toprak ağalarının işbirlikçi kapitalistlere dönüşmesidir. Kürt milliyetçileri bayram yapabilirler. Yeraltı, yerüstü her yer talan edilecek, dizginsiz bir yağma gerçekleşecek. Enerji, tarım, hayvancılık emperyalizmin kar alanları olacak. Bunlardan ise Kürt halkının payına açlık, yoksulluk, işsizlik ve baskı düşecek.

Halka acı, gözyaşı ve sömürden başka bir şey getirmeyen Amerika'nın Kürt halkına verecekleri de bundan ibarettir. On yıllardır bu kadar açık pervasızca Kürdistan'a topraklarına yerleşemeyen Amerika şimdi bu olanağı buldu. Bu olanak Kürt milliyetçileri tarafından altın tepside sunuldu Amerikalılara. Kürdistan "küçük Amerika" olacak. Her yerde Amerikan kültürünün bir parçasını görebileceksiniz. Colalar, hamburgerler, fuhuş, ahlaksızlık, uyuşturucu...

"ABD operasyonu" tüm hızıyla sürüyor. Kürt halkının haklarını, dilini, kültürünü emperyalizm veremez.

Yıllardır halkımızın kanını akıtan ABD emperyalizminden başkası değildir. Kürdistan'da süren savaşta her türlü kontra yöntemini uygulayan faşizmin baş destekçisi Amerikadır.

ABD'nin bölgeye yerleşmesinden oligarşi kadar Kürt milliyetçileri de sorumludur.

ABD EMPERYALİZMİ KÜRDİSTAN TOPRAKLARINDAN DEFOL

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Londra Mektubu

KSG-Londra Bürosu

KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

Geçenlerde YBH'lı yoldaşların CTP'nin başındaki Mehmet Ali Talat yoldaşla Kıbrıs sorunu AB'de çözülür konusunda "bizim dediğimiz çıktı" yarışına girdiğine değinmiş ve özür dilemeden asıl dediği çıkanın biz olduğumuzu iddia etmiştik. O iddiamız geçerliliğini koruyor. İspatları da artıyor. Daha geçenlerde ABD Yunanistan'ı Avrupa'da bir ülke olarak terörizmi desteklemekle suçladı o meşhur terörizm raporunda. Yani Yunanistan'ın üstüne baskılar devam ediyor. Türkiye ise ABD'nin gözde ülkesi. Irak sınırlarını ihlal edip duruyor, ne yapıyorsun diyen yok. Kıbrıs sorununa AB çatısı altında, ve/veya ABD çatısı altında çözüm gelirse Yunanistan iyice baskı altında kalıp taviz vermeye zorlanacağı benzer. Ama yine de sadece benzer. Çünkü başka sorunlar da ortaya çıkıyor. Fransızlar ABD-İngiliz ittifakına fena bozuk çalışıyorlar. Onların Alman-Fransız ittifakını parçalayıp, AB'yi genişletme üzerinden AB'yi büyük bir pazar birliğine dönüştürme planları yapmakta olduklarını, yani AB'nin Fransız-Alman ittifakı tarafından yönetilen güçlü bir emperyalist ittifak haline gelmesini önlemek istediklerini düşünüyorlar. Bu gelişmeye karşı da tedbirler almaya çalışıyorlar. Son sayımızda bunlar arası ajan savaşına değinmiştik. 19 Mayıs'ta da Fransız ve Alman başbakanları gizli bir görüşme yaptılar, birleşmeyi tartıştılar.

YBH ve CTP gözlerini açsın ve seyretsin. Biz seyre ediyoruz. AB çatısı altında çözüm o kadar kolay değil. Olursa eğer, ABD Yunanistan'a, Güney'e ve AB'nin önde gelen ülkelerine baskı uyguladığından olacaktır. Türkiye'nin Batı yakasını güvene alıp onu doğuya, mesela İran, Rusya üzerine sürmek istediğinden olacaktır. Tüm bunlar da o kadar kolay işler değildir. Göreceğiz. Şimdilik hala daha AB çatısı altında çözüm ihtimalinin arttığını, ama sadece arttığını, bu artış faktörünün ardındaki olayın da Yunanistan ve Güney üzerinde artan ABD-İngiliz baskısı olduğunu iddia ediyoruz. Ve bizim ABD-İngiliz baskısı üzerinden ortaya çıkacak çözümlere çanak tutacak halimiz yoktur. Nede olsa Pentagon'da yetişmiş saf kan Türk oğlu Türk kendini ve vatanını bilmezlerden değildir. Biz ABD ve İngiltere'yi Dünyanın zalimleri olarak yok etmeye, onları Dünyanın demokratik ülkeleri arasına katmaya kararlı adamları. Yapacağız da. Barbar köpekten korkan barbar köpek olur. Yoğurttan dönenin kaşığı kırılır. Büyük emperyalist güçlere, bu barbarlara dayanarak vatan, millet, Sakarya edebiyatı yapanlar yapsa yapsa vatani ve evletlerini yoketme hazırlığı yaparlar. Bugünler AB çatısı altında rahat rahat çözüm günleri değil baylar ve YBH'lı ve CTP'li arkadaşlar. Bugün **Birleşik Cephe Hükümeti'ni** kurmak için mücadele günüdür. Dünya işçi sınıfı hareketini güçlendirmek için mücadele günüdür. Bu işin başka yolu da yoktur.

Dediğimiz çıktı ile başlamıştık. Çünkü bir dediğimiz daha çıktı. Seçim sonrası dönemde Kıbrıs için ve bilhassa da Kuzey Kıbrıs için en önemli gelişmenin Kıbrıs sorununu çözeceği ilan edilen o burjuva baylar arası görüşme olmadığını, en önemli gelişmenin Denktaş'ın işaretini verdiği Demokratik haklara saldırı kampanyası ihtimali olduğunu söylemiştik. Buna karşı hazırlanılmasını, 1 Mayıs'ta tüm dikkatlerin bu ihtimal üzerine çekilmesi ve hazırlanılmasını söylemiştik. Dediğimiz çıktı her halde.

KÜRESELLEŞME, AB VE AZ GELİŞMİŞLİK

Prof. Dr. Fikret Başkaya:

Daima mücadele ediniz , kurtuluş işçi sınıfı ve emekçilerin birliğindedir

Türkiye'deki Özgür Üniversite Rektörü Prof. Dr. Fikret Başkaya Lefkoşa Yakın Doğu Üniversitesi'nde, 5 Mayıs Cuma günü saat 10:00'da bir konferans verdi. Küreselleşme, AB ve Az Gelişmişlik konulu konferansa öğrenci ve öğretim görevlilerinin ilgisi yoğundu.

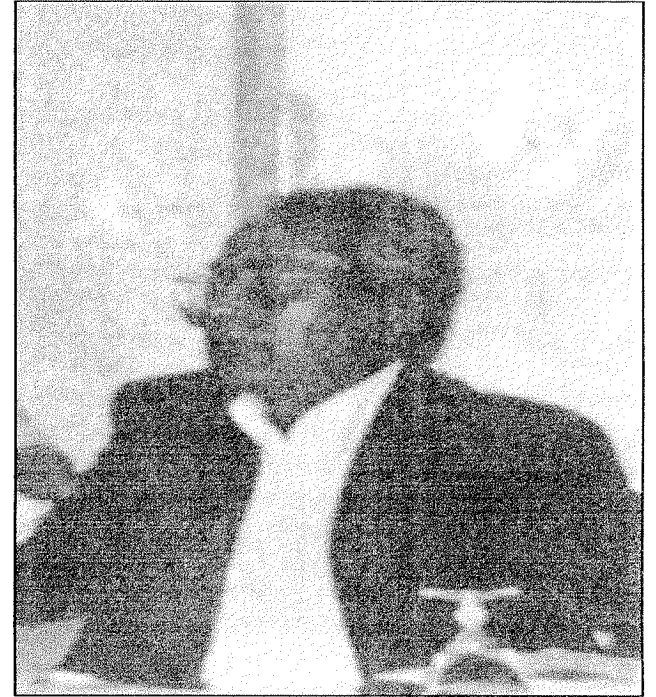
Sözlerine, dünyada 500 yıldır üç büyük saldırı görülmüştür diye başlayan Başkaya, şöyle devam etti: "Bu saldırıların ilki Cristof Colomb olayıdır, Amerika kıtasındaki uygarlıkları tarih sahnesinden silmek ve Afrika'yı köleleştirmekti. İkincisi sanayi devriminden sonra uygarlaştırmak adı altında doğal kaynakların sömürülmesidir. Üçüncüsü ise 1980 sonrası "küreselleşme" adı altında yapılan saldırıdır. Emperyalizm içine düştüğü krizden kurtulabilmek için , kalkındırma adı altında tüm dünyada ve özellikle üçüncü dünya ülkelerinde fiyatları düşürerek neredeyse bedavaya mallar alıyor, işsizliği tırmandırıyor ve vergiden düşmek için yeni bir işletme açma yerine var olan KİT teşekküllerini özelleştiriyor. Sermaye bütün bunları yaparken kültürel alanda da medyayı kullanıyor. Bu gün medya Ortaçağ teologları gibidir. Türkiye'de 24 Ocak Kararları'nı hayata geçirebilmek için 12 Eylül uygulaması yapıldı. Bu gün dünyada deli danalar gibi dolaşan 80 - 100 bin milyar dolarlık bir sermaye var. Emperyalistler eskiden para sermayesi ile üretim araçları ve iş gücü satın alarak artı değer üretti, bu gün ise paradan para kazanmayı tercih ediyorlar, bu da mafyalaşmayı artırıyor. Kapitalizm bir hırsızlıktır. Ama kapitalizm böylece kendi sonunu da birlikte hazırlıyor. Bu gün dünyada 1 milyarı aşan işsiz var, her yıl 30 milyon insan açlıktan ölüyor, 300 milyon çocuk şartlarına uygun yaşamıyor. 200 çok uluslu şirketin yıllık cirosu dünya üretiminin % 26,5'üğüdür, 150 ülkenin milli geliri % 24,5'tur. 400 adamın serveti 1milyar 300 milyonluk Çin'in gayri safi milli hasılasından daha fazladır. İnsanlık bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacaktır. Enternasyonalist bir karşı çıkış çok yakında olacaktır. AB retoriktir, Türkiye'nin hep kapıda durmasını ister, istediği anda kullanabilmek için. AB'ye girmek bize fazla bir şey kazandırmayacaktır, AB de krizi tırmandıran ülkelerden oluşuyor. Her an bir finansal kriz başlayabilir" dedi.

Öğrencilere dünyayı tanımak istiyorsanız tek kitabınız Marksizm olmalıdır diyen Başkaya, "alternatif nedir?" sorusuna ise tek cevap ile:

"Sosyalizmdir" dedi.

2 saatlik konferansını 12:15'te bitiren Başkaya'nın son sözleri şunlardı:

"Daima mücadele ediniz , kurtuluş işçi sınıfı ve emekçilerin birliğindedir"

TÜRKİYE, MÜTEAHHİTLERİ DE CEZALANDIRIYOR

Türkiye'nin planlı politikaları sonucu Kuzey Kıbrıs Burjuvazisi can çekiyor. Hemen hemen her alanda önleri kesilen burjuvalar bas bas bağıyorlar. Şükrancılar bu durumu haketmediklerini söylüyorlar.

Ülemizde yürütülen büyük altyapı çalışmalarının ihalelerinde TC'li firmaların önü açılırken Kıbrıs Türk Burjuvazisinin önü tıkanıyor. Girne-Lefkoşa yolu için ihaleye çıkan devlete teklif veren TC'li müteahhitlere ekstra avantajlar verildi. (vergi vermeme, araç-gereçlerini gümrüksüz getirme, toprak ve çakıl alımında devlete para ödememe, devletin asfalt şantiyelerinden parasız yararlanma, çalışanlarını ve ihtiyacı olan gıdayı dışardan getirebilme)

Bu sınırsız avantajlara rağmen ihaleye katılan bazı yerli firmaların önünün kesilmesi için son anda ihale şartnamesine TC tarafı ek maddeler koyarak ihaleden yerli firmaların çekilmesini sağladı. Ek maddelerde bitiş süresinin 6 aydan 4 aya indirilmesi, avans alımının %25'den %10'a düşürülmesi, yüklü teminat istenmesine rağmen denetimin TC karayollarında olması gibi koşullar yerli firmaları ihale dışı bıraktı.

TC-Denktaş rejimi'nin ilhakçı siyasetleri burjuvaziye de ezecek. Para anavatan-yavruvatan tanımaz. "Haydutların" andlaşmaları-uyuşmaları hep kısa vadeli ve kazık atmak üzerine kurulmuştur. Emekçilerin ise ilişkileri kardeşliğe, dayanışmaya, paylaşmaya ve barışa dönük olmuştur.

Farkı farkedelim.

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

BİR KÜÇÜK ADACIK

13

EVRENSEL BASIM YAYIN

Semih HİÇYILMAZ

Kontrgerillanın faaliyetlerinin oldukça yoğun olduğu yerlerden birisi de Kıbrıs'tır. Yıllardır Kıbrıs'ta iki halk arasında estirilen şoven ve kışkırtıcı çabaların yanı sıra 1957'lerden itibaren Özel Harp Dairesi, Kıbrıs'ta kendine bağlı bir örgüt oluşturmuş ve kontra faaliyetlerine hız vermiştir.

1954'te kurulan EOKA'nın Rumlar arasındaki şoven faaliyetlerine karşılık Türk tarafında da buna karşı örgütlenme ve benzer faaliyetlerin Türk toplumu arasında sürdürülmesi fikri gelişir. Kıbrıs'taki Türklerin lideri Dr. Fazıl Küçük, Rauf Denktaş'la birlikte Ankara'ya gelerek Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'yla görüşürler.

ÖHD, o zamanki adıyla Seferberlik Tetkik Kurulu Kıbrıs'ta TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı)'yi kurma çalışmalarına başlar. Bu gelişmeleri Gazeteci Özcan Ercan, TMT'nin kurucularından İsmail Tansu'nun anlatımlarıyla hazırladığı yazı dizisinde en ufak ayrıntılarına kadar anlatıyor.

Kıbrıs'ta gizli bir örgütün kurulması kararlaştırıldıktan sonra 1957 Kasımı'nda STK Başkanı Daniş Karabelen, Kore'deki savaştan tanıdığı ve tecrübesini bildiği Binbaşı İsmail Tansu'yu çağırarak Kıbrıs'ta EOKA'ya karşı oluşturulacak gizli örgütün gerekliliğini anlatır, "Ama kimse bizim bağımızı bilmeyecek, bu konuda Genelkurmay çok titiz" diye eklemeyi de unutmaz. Bu aşamaya gelmeden önce Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Genelkurmay Başkanı Rüshü Erdelhun'la birlikte böyle bir örgütün gerekliliğini tartışırlar. Erdelhun, Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Salih Coşkun'a gerekenlerin söylenmesinden sonra, Coşkun da STK Başkanı Karabelen'le örgütlenmenin detaylarını konuşur.

Bu gelişmelerden sonra Binbaşı İsmail Tansu ve Daniş Karabelen, Modern Palas'ta Dr. Fazıl Küçük ve Rauf Denktaş'la bir araya gelirler. Hazırlanan plana KİP (Kıbrıs İstidat Planı) adı verilir. STK elemanları içerisinde yapılan seçimle kadrolar oluşturulur. TMT'nin Türkiye ayağı yavaş yavaş oluşturulmaktadır.

TMT beş kişilik hücrelerden oluşan bir yeraltı örgütü şeklinde teşkilatlanır. 1958'de oluşturulan ilk yapıda otağ, oba ve çadır olarak üç kademe öngörülmüştür. Çadır 5 kişilik hücreyi, oba köydeki örgütlenmeyi, otağ da bunların üstünü tanımlıyordu. Her TMT üyesine de arı deniyordu. 27 Mayıs cuntasından sonra milliyetçiliği çağrıştıran bu isimler değiştirilmiş, ancak örgütlenme modeli aynen kalmıştır. Buna göre merkez, merkeze bağlı petekler, peteklere bağlı oğullar şeklinde tanımlanmaya başlanmıştı. Bir hücreyi temsil eden oğulda 5 arı bulunuyordu. 1960'a gelindiğinde 6 bölgede 6 birlik örgütlenmişti. Magosa, Lefkoşe, Lefke, Larnaka, Baf ve Limasol'da bulunan birlikler 3-4 taburdan oluşuyordu. Her taburda da eğitilmiş 50 kişi bulunuyordu. Her birliğin başında "serdar" denilen bir komutan bulunuyordu. TMT'nin liderine de "bozkurt" deniyordu. Bozkurtun kim olduğunu üst düzey yöneticilerin dışında kimse bilmiyordu.

TMT'nin kuruluş prensipleri ve çalışma şekli şöyle belirlenmişti:

1) Kıbrıs'ta bir gizli teşkilat kurulması zaruri hale gelmiştir.

2) Kurulacak örgütün adı Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı'dır.

3) Kurulacak TMT'yi TC Hükümeti gayri resmi olarak el altından bütün imkânları ile destekleyecek, her türlü silah, malzeme ve mali destek sağlayacaktır.

4) TMT'nin kuruluşu dünya ve Türkiye kamuoyunda gizli tutulacak, Türkiye'de devlet kuruluşları arasında bu konuda herhangi bir yazışma yapılmayacaktır.

5) TMT'nin herhangi bir sebeple ortaya çıkması halinde, uluslararası alanda Türkiye Cumhuriyeti hükümeti bu faaliyetlerin dışında tutulacak ve TMT'nin Kıbrıs Türk toplumunun bağrından çıkmış bir güç olarak vücut bulmuş olduğuna özen gösterilecektir.

6) Örgüt Ankara'da General Karabelen tarafından yönetilecektir. Yardımcısı Binbaşı İsmail Tansu'dur.

7) TMT'nin Kıbrıs'taki lideri Yarbay Vuruşkan, Kıbrıs'taki icraatında kendisine verilen talimat çerçevesinde tam yetkiye sahiptir. Ve doğrudan Karabelen Paşa'ya karşı sorumludur.

8) Örgüt son derece gizlilik içinde kurulacak ve faaliyetini de aynı derecede gizlilikle sürdürecektir. Örgütün varlığı hiçbir şekilde belli edilmeyecek, hiçbir eylemde

bulunulmayacaktır.

9) Ayrı ayrı hücrelerden oluşturulacak örgüt üyeleri kendi hücreleri dışındaki TMT üyelerini bilmeyecektir.

10) Örgüt, TMT adından söz edilmemek ve herhangi bir eylemde bulunmamak da dahil olmak üzere, bir yeraltı teşkilatının, kendine mahsus özel kuralları çerçevesinde yönetilecektir. Bu sebeple teşkilata alınacak kişilerin bu niteliklere uygun olması gerekmektedir.

11) TMT'nin adından ancak (X) gününde "harkete geç" emri verildiği zaman (izin verilmesi şartı ile), söz edilebilecek ve varlığı açıklanabilecektir.

12) Örgüt 18 yaşını geçmiş gençlerden başlanarak, orta yaşlılara doğru erkek, kız ve kadınlarla kurulacaktır. Örgüte alınacak bütün personel, Kıbrıs'ta veya Ankara'da özel eğitimlerden geçirilecektir.

13) Bir kısım personel 25'er kişilik gruplar halinde Ankara'ya eğitim için gönderileceklerdir. Türkiye'ye turist gibi gelecek bu personel için gerekli hazırlıklar yapılmalıdır.

14) Hedefimiz bütün adayı kapsayacak şekilde ilk etapta 5 bin, daha sonra 10 bin kişilik örgüt kurmak ve silahlandırmaktır.

15) Lüzumlu silah ve cephane temin edilmiştir. Ada buna hazır olduğunda gönderilecektir.

Kontrgerillanın iş çevreleriyle iç içe olmasının somut bir örneği Kıbrıs'taki kontranın kuruluşunda da açıkça gözükmemektedir. TMT lideri Yarbay Rıza Vuruşkan, İş Bankası müfettişi olarak Ali Conan kimliğiyle adaya gider. Kıbrıs'a giden her subaya bir maske görev ve kod ismi verilmektedir. Vuruşkan İş Bankası müfettişi kimliğiyle adayı gezerken aynı zamanda kontrayı örgütleyecektir. Vuruşkan'la birlikte Kıbrıs'a giden Yüzbaşı Mehmet Özden de, İş Bankası müfettiş yardımcısı kılığındadır. Subayların İş Bankası kimliğiyle adaya gitme önerisine İş Bankası Genel Müdür Yardımcısı Bülent Osma oldukça sıcak bakmaktadır ve bütün masraflar banka bünyesinden karşılanmaktadır. Bu ilk iki subayın arkasından gönderilen 5 subaya ise maske görev olarak öğretmenlik seçilmiştir.

Kıbrıs'ta artık TMT örgütlerini kurmaya başlar. Teşkilata ilk katılanlardan birisi Kemal Şemiler'dir. Kemal Şemiler ismi bugün bize yabancı gelmemektedir. Kemal Şemiler, Bülent Şemiler'in amcasıdır. Bülent Şemiler Turgut Özal'ın Amerika'dan getirip ekonominin başına geçirttiği prenslerinden biridir. Emlak Bankası'nın başına Engin Civan'ı geçiren de odur. Davos'ta uluslararası kaçakçılarla Turgut Özal arasında zirve düzenleyen de odur. Kıbrıslı işadamı Asil Nadir'le kardeş kadar yakın olduğu da bilinmektedir. Kıbrıs'ta halen para aklayan bankaya da sahiptir.

Kemal Şemiler, Rauf Denktaş'ın bürosunda yapılan ilk toplantıda yemin ederek TMT'ye katılır. Bu oluşan ilk TMT hücrelerinde Ağrı kod adlı Dr. Fazıl Küçük, Toros kod adlı Rauf Denktaş, Dr. Burhan Nalbantoğlu ve Osman Örek de vardır.

Kıbrıslı TMT üyelerinin eğitimleri için Ankara'da Sincan yakınlarında bir askeri kamp hazırlanmıştır. Her seferinde 25-30 kişilik gruplar eğitime gönderilmektedir. Bu gruplar Türkiye'ye turist görünümü ile gelmektedir. Sincan'da eğitimi bitenler tekrar Kıbrıs'a dönüyor, eğitimlerini burada sürdürüyorlardı.

Artık yavaş yavaş silah da gönderilmeye başlanır. 16 Ağustos 1958'de gönderilen ilk partide 8 makineli tüfek, 20 tabanca ve 6200 mermi bulunmaktadır. Önceleri küçük sandallarla gönderilen silahlar daha sonra 25 tonluk bir balıkçı teknesi alınarak hızlandırılır.

Teşkilatlanma ilerledikçe iç hesaplaşmalar ve cinayetler de başlamıştır. Bu süreci İsmail Tansu şöyle anlatıyor: "Tam o günler, eline silah geçmiş eşkiya oluştu. Bunların İngiliz ve Rumlarla teşkilat aleyhine irtibatları olduğunu tespit ettik. İhanet içindeler. Böyle bir gizli teşkilatın kuralıdır bu. Hainlik yapan cezasını bulmalıdır. Bunları muhakeme edemezsin, hapsedemezsin, oldukları yerde fişkırpı ürerler. Her şeyi ortaya çıkarabilirler. Bunları sessizce ortadan kaldırmak gerekir. Öyle de yapıldı."

10 Ocak 1961'de Diş Doktoru Mahir Adataş ve Avukat Muzaffer Gürkan TMT tarafından dövülür ve TMT tarafından bildiriyi üstlenilir. 23 Nisan gecesi ise Muzaffer Gürkan ile başka bir avukat, Ayhan Hikmet öldürülür.

Ada'da bu gelişmeler olurken 1959'da Türkiye ve

Yunanistan hükümetleri Zürih ve Londra Antlaşması'nı imzalarlar. Cumhurbaşkanı'nın Rum, Cumhurbaşkanı Yardımcısı'nın Türk olarak anlaşılması çerçevesinde 16 Ağustos 1960'da Kıbrıs Cumhuriyeti resmen ilan edilir. İlk cumhurbaşkanı Makarios, yardımcısı da Fazıl Küçük'tür. Kıbrıs'ta iki toplumu birbirine karşı kışkırtan, karşı taraf hakkında söylemediğini bırakmayan, kendi çıkarları için birbirlerine karşı silahlı çeteler, gizli örgütler kuran iki hükümetin üzerinde çok kolaylıkla uzlaştıkları ve aynı bakış açısını paylaştıkları konular da vardır. O da sosyalizme düşmanlık. İki hükümet tarafından imzalanan anlaşmanın ilk iki maddesi (bu iki madde kamuoyuna açıklanmamıştır) şöyledir:

1) Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin NATO'ya girişini destekleyeceklerdir. Ada'da herhangi bir NATO üssü kurulması ve bu üslerin kompozisyonları iki hükümetin anlaşmasına bağlı olacaktır.

2) İki hükümet, komünist partisi ve faaliyetlerinin yasaklanması için Kıbrıs Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkanı Yardımcısı nezdinde girişimde bulunmak üzere anlaşmışlardır.

Türk ve Rum kontraları birbirleriyle çatışmakla beraber sosyalizme karşı aynı safta durmayı çok iyi bilmektedirler.

Türkler ve Rumlar aynı işçi sendikalarında beraberce örgütlenmektedir. İşçiler arasında sosyalizm telaffuz edilmeye başlanmıştır. PEO isimli sendikada örgütlenen işçiler, 1 Mayıs 1958'de yaptıkları bir yürüyüşle 1 Mayıs işçi bayramını kutlamışlardır. TMT, yayınladığı bir bildiriyle Türklerin sendikadan istifa etmelerini, etmeyenlerin öldürüleceğini duyurur. 22 Mayıs 1958'de istifa etmeyen işçilerin vurulmasına başlanır. Arka arkaya üç işçi öldürülür. Türk işçilerin sendikadan istifaya zorlanması devam eder. 1959'da 4829 üyeli Türk-Sen isimli sendika TMT'nin denetiminde kurulur ve sarı bir sendika olarak faaliyet göstermeye başlar.

21 Aralık'ta çıkan olaylar üzerine TMT liderliği, 22 Aralık 1963 günü bütün teşkilatına çağrı yaparak, harekete geç emri verir. Silahlar ve cephaneler gömüldükleri yerden çıkarılır ve kanlı bir savaş başlatılır.

TMT'nin kuruluşuyla beraber Özel Harp Dairesi'nin Ada'ya el uzatmasından sonra bugüne kadar Kıbrıs, kontranın önemli merkezlerinden biri olmaya devam etmiştir. Hem uyuşturucu ve silah kaçakçılığında bir üs olarak kullanılmakta hem de karapara aklamanın olağanlığından dolayı Türkiye'de karanlık işe bulaşmış hemen hemen herkesin Kıbrıs'ta bir bankası bulunmaktadır. Yaygın olan kumarhaneleri de para aklamanın bir başka aracıdır.

Abdullah Çatlı'nın da Kıbrıs'a sık sık gittiği açığa çıkmıştı. Son gidişinde otel masraflarının bir Ordu Yardımlaşma Kurumu iştiraki olan OYAK Turizm tarafından karşılandığı, belgesiyle birlikte Emek gazetesinde yayınlanmıştı.

BİNBAŞI AHMET CEM ERSEVER'İN İTİRAFLARI

1950 Erzurum doğumlu, 1972 Harp Okulu mezunu.

Binbaşı Cem Ersever JİTEM'in kurucularından. JİTEM'den istifa edip yaptığı açıklamalarla kamuoyuna adını duyurmuştu. Açıklamalarıyla ilgili mahkemesinin görüleceği tarihten 1-2 gün önce öldürüldü. Güneydoğu'daki kaçırılmalardan, cinayetlerden, operasyonlardan, Eşref Bitlis cinayetinden kontra içindeki hesaplaşmalara kadar adı sık sık gündeme geldi.

Ersever, 1976-77 döneminde Foça Komando Okulu'nda özel eğitimden geçtikten sonra Güneydoğu'da görev yapar. 12 Eylül öncesinde MHP'ye aktif destek vermiştir. Bu, MHP iddianamesinde de yer alır. MHP'li Hüsamettin Aliveli'nin ifadesinde şunlar geçer: "Kaçak olarak 1976 yılında Habur Sınır Kapısı'ndan Türkiye'ye girdiğini, Jandarma Yüzbaşı Ahmet Cem Ersever'in kendisine oturma müsaadesi için yardımda bulunduğu, ülkücü görüşü benimsediğini, Nejat Söyler'in Ortadoğu Nakliyat firmasında işçi olarak çalıştığını, Nejat Söyler'e ait TIR'larla kaçak tabanca ve diğer mallarla yakalandığını, (devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

Ankara'da Yüzbaşı Ahmet Cem Ersever'le birlikte Demirtepe'deki Ülkü Ocakları Genel Merkezi'ne gidip Genel Başkan Muhsin Yazıcıoğlu ile görüştiklerini, Cem Ersever'in Muhsin Yazıcıoğlu ile özel olarak kapıları kapatarak konuştuklarını beyan etmiştir"

JİTEM'in kurucularından ünlü kontra Ersever, silah kaçakçılarından MHP'ye kadar ilişkilerini o zaman kurmuştu. 1975'te Silopi'de İlçe Bölük Komutanı bir üstteğmen iken faşistlerin örgütlenmesine karşı çıkan halka emrindeki askerlere ateş açtırmıştı.

1980 sonrasında Güneydoğu'da görev yaparken ekibinin içerisinde birçok itirafçı bulunuyordu.

Ersever'i kendi ağzından dinleyelim:

"Güneydoğu'da 1981-1992 arasında 12 yıl çalıştım. 1992'de Ankara'ya grup istihbarat şefi olarak döndüm. JİTEM'in kurucusu benim, patronu benim.

JİTEM'den ayrılmanın nedeni şudur. Bir, Türkiye Cumhuriyeti, teorik bir yetmezlik içerisinde. İki, PKK ile mücadelede örgütlenme yetersizliği içerisinde. Üç, bir Kürt realitesinden bahsedilir ama, bu Kürt realitesinden ne anlaşıldığı açıklanmamıştır. Neler realitenin içerisinde, neler dışındadır, bu açıklanmamıştır. Diğer bir konu, Celal Talabani, çok açık seçik söylüyorum, bu adam bir siyasi fahişedir. Bu adamın kişiliği ve ne yapmak istediği açıklığa kavuşturulmalıdır.

Bir diğer konu Türkiye Cumhuriyeti'nin stratejik ve taktik yetmezliği. Bir harekât konsepti yoktur. Bölgede bir gayri nizami harp var. Başlangıçta iki üç eşkıya gibi laflarla klasik eşkıya hareketleriyle karıştırılması veya Osmanlı'nın son dönemleriyle Cumhuriyet döneminin Kürt isyanlarıyla mukayese edilmesi, bu devleti hem stratejik hem de taktik noksanlıklarının göstergesidir. Eğer gayri nizami harp varsa, siz buna uygun bir harekât konsepti belirlersiniz.

... Yıldırma nasıl olur? Devlet nasıl adam öldürür? Bir işte devlet parmağı varsa, adamı öylesine öldürürsünüz ki, her gün bir kişiyi öldürürsünüz. Bu işte devlet parmağı varsa öyle yaparsınız.

... Vietnam örneği var dedik. Fransızlar Dien Bien Fu Savaşı'ndan sonra Vietnam'dan çekildiler, yerine Amerikalılar geldiler. Şunu yaptılar, bunu yaptılar. Küçük birlikler halinde Vietnam'a yayıldılar. Vietkong, Amerikalıların küçük birliklerini teker teker vurmaya başladı. Bakın şu söylediklerimi Türkiye ile bağdaştırın. Amerikalılar, küçük birlikler vurulunca bunları daha büyük birlikler haline getirdi. Merkezi üsler kurdu, dolayısıyla alan açıldı. Yani küçük birlikler ortadan kaldırılınca, gerillanın yayılmasının alanları açıldı. Bu alana Vietkong yerleşti, filizlendi. Ardından orta büyüklükteki Amerikan kuvvetleri vurulmaya başlandı. Amerika onları da çekti, büyük birlikler oluşturdu. Ancak sonuçta Amerika savaşı kaybetti. Bu büyük bir taktik hataydı.

... Köy korucuları birbirine güvenmezler, birbirlerine hasımdırlar. Bunlarla PKK'ya karşı mücadele edilir mi? Edilmez. Etmiyor zaten. Ne yapıyor bu sefer, aldığı silahı köyde hasımına karşı kullanıyor. Bini dövüyor dedim, geri kalan 39 bini ne yapıyor? Adam paranın tadını almış, devletten silahı da kapmış, mis gibi oturuyor, hiçbir şey yapmıyor, parasını yiyor.

... Biz, gayri nizami harbi bilmiyoruz. PKK, "TC, özel savaş uyguluyor" diyor. TC özel savaş falan uygulamamıştır. Özel savaş kavramının içine ekonomik, sosyal, politik, kültürel tedbirler girer.

... Gayri nizami harpte iki unsur vardır. Biri, gerillanın eylem yapmasını engelleyici tedbirlerin alınmasıdır. Yani Hazım Babat aynı zamanda korucu başıdır. Devlete yaranmak için çekinmeden adamı öldürür.

... Bir dönem basın bir isim üzerinde durdu. Sakallı! Özellikle Tunceli bölgesinde yaptığı işleri ve işlediği faili meçhul cinayetleri SHP Tunceli Milletvekili Kemer Genç Meclis'e getirmişti. Soru önergesi vermişti. 'Kim bu Sakallı' diye.

Sakallı'yı tüm Tunceli tanır. Kısa zamanda ünlendi. Yüzü fazla tanınınca hemen bölgeyi terk etti. İşte bu, birinci gruptaki faili meçhul cinayetlerin sorumlusu bu Sakallı'dır. Sakallı, bana adının Ahmet Demir olduğunu söylemiştir. Belki gerçek adı budur. Sakallı, Elazığlı dört veya beş kişiyle dolaşır. Elazığ'da 1970'li yıllarda sıkı bir MHP'liymiş. Hatta bir ara Türkeş'in koruması veya şoförlüğünü de yapmış. O dönemde de tetikçi.

Aslında biz onu Yeşil diye biliriz. Kod adı Yeşil'dir.

Bakın, ne polis, ne de asker söylediğiniz anlamda

kontrgerilla değildir. Evet, bölgede kontrgerilla vardır! Onu şöyle anlatayım: '70'li yıllardaki MHP tetikçileri, bir sonraki dönemde polis ve askerin emrine girdi. Belki MHP'nin içine emirle girmişlerdi, onu bilemem. Bunlar hasta ruhlu kişilerdir. Davranışlarına bakınca zaten hemen anlarsınız psikopat olduklarını.

Bölgede sanıyorum böyle 100'e yakın kişi vardır. Bunların çoğu tetikçidir. Tek amaçları PKK ile savaştırmaktır. Silahları, mermileri ve paraları devlet tarafından karşılanır. Bir şekilde illegal korucudurlar. Gözlerini kırpmadan adam öldürürler, işkence yaparlar. Kendilerine Türk İntikam Tugayı veya Osmanlı Türk İntikam Tugayı gibi isimler verirler. Bu adamlar birbirleriyle de rekabet ederler. "Kim daha iyi devletin gözüne girecek" diye yarışarak adam öldürürler. Herkesin kendi grubu vardır. Birbirlerini kıskanırlar. Bunların en güçlüsü ve en tehlikelisi Sakallı, yani Yeşil'dir.

Yeşil ile birlikte bölgede birçok faili meçhul olaya karışmış bir isim daha vardır: Mehmet Yazıcıoğulları. Bu adam Bingöllüdür. Bölgede tanınmış bir simadır. Bingöl'de benzin istasyonu ve turistik tesisi vardır. Bu tesis -sizin tabirinizle- kontrgerillanın bölgedeki en önemli üslerinden biridir.

Mehmet Yazıcıoğulları da, '70'li yıllarda sıkı bir MHP'li. Bir dönem öğretmenlik yapmış. Mehmet Yazıcıoğulları, 1991 erken genel seçimlerinde DYP milletvekili adayydı. DYP Bingöl listesinin 6. sırasındaydı. Seçilemedi. Adam seçilse şimdi Meclis'teydi. Belki önümüzdeki seçimlerde girer Meclis'e.

Mehmet Yazıcıoğulları ile Ahmet Demir birlikte çalışırlar. Finansman kaynağı Yazıcıoğulları'dır. Tabii harcadığı parayı bir şekilde devletten alır.

... Devletin bu işlerden kesinlikle haberi vardır. Şimdi Jandarma Genel Komutanlığı, bölgedeki faili meçhul cinayetleri bilmiyor mu? İçişleri Bakanlığı, MİT bilmiyor mu? Hepsini biliyorlar.

... Geçen gün televizyonun karşısına geçtim. Uzun boylu, yakışıklı, yılların gazetecisi ve televizyon programcısı bir adamı seyrettim. Güya her haberi çekinmeden yaparmış. Yahu arkadaş, adam 1981 yılında Soğukoluk'tan 20 tane kızı Ortadoğu'ya sattı. Sonra tutup Soğukoluk'un haberini yaptı. Mutlaka Soğukoluk'un patronlarıyla arası açıldığı için televizyon haberini yaptı. Bu adam Florya'daki kendi gece kulübünün haberini yapmış.

... Alaattin Kanat gelip bize teslim oldu. İtraflarda bulundu. O güne kadar bizim ele geçirdiğimiz en önemli PKK'lı, General Zinnar'dı.

Alaattin Kanat bugün Diyarbakır'da Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin lojmanlarında kalıyor.

Alaattin Kanat'ın 30-40 kişilik sadece itirafçılardan oluşan bir ekibi vardır. Bu ekibi, Diyarbakır Cezaevi'nde İtirafçılar Koğuşu'nda yaptı.

Dediğim gibi bu itirafçılar ekiptir. Ekibin bir diğer üyesi Recep Tiril'dir. Psikopatın tekidir. Bir diğer itirafçı Salman Kod adlı Adil Timurtaş. Ekibin diğer üyesi Adem Yakın, o da itirafçı. Bunların hepsi Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin lojmanlarında kalıyorlar. Valilik personeli ve Jandarma Bölge Komutanlığı personeli ile aynı yerde. Salman kod adlı kişi, eroin ve silah kaçakçılığı işlerini de yürütür. Bu eroin-silah işinde jandarma ve polis de vardır. Bunların hepsi işbirliği yaparlar."

5 Kasım 1993 sabahı Ahmet Cem Ersever'in cesedi elleri arkadan bağlı, ağız banlı, kafasına iki kurşun sıkılmış olarak Ankara Elmadağ'da bulunur.

Askeri törenle kaldırılan cenazesine dönemin İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Milli Savunma Bakanı Mehmet Gölhan, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İçişleri eski Bakanı İsmet Sezgin, Jandarma Genel Komutanlığı Kurmay Başkanı Korgeneral Çetin Haspişiren, Baki Tuğ, MGK Genel Sekreterliği Toplumla İlişkiler Başkanlığı (TİB) eski Başkanı emekli Tümgereral Hilmi Şengün, subaylar ve arkadaşları katıldı.

Aynı günlerde Ersever'in yakın arkadaşı ve ortağı Mustafa Deniz'in cesedi Polatlı'da, sevgilisi Mahsune'nin cesedi de Kızılcahamam'da bulundu.

HÜSEYİN BAYBAŞIN ANLATIYOR

Uzun süre uyuşturucu kaçakçılığı içerisinde önemli bir isim olarak yer alan ve devletin uyuşturucudaki rolü

konusunda yaptığı açıklamalarla dikkati çeken Hüseyin Baybaşın'le yaptığımız söyleşi kontrgerilla faaliyetleri içerisinde uyuşturucu kaçakçılığı ile ilgili ilginç noktaları ortaya seriyor.

Hüseyin Baybaşın 1956 Diyarbakır Lice doğumlu. İlk ve ortaokulu Lice'de bitirdikten sonra 1972 yılında okumak için İstanbul'a gelmiş. İstanbul'a geldikten sonra da yeraltı dünyasının içerisine girmiş. 15-16 yaşlarında girdiği bu dünyada, adım adım yükselerek devletin en yetkili insanlarıyla beraber Avrupa'da uyuşturucu trafiğinin kilit isimlerinden biri oldu. Kendi açıklamalarına göre devlet tarafından kullanıldığını anladıktan sonra Türk devletinin uyuşturucu trafiğindeki rolü hakkında birçok iddialarda bulundu. Baybaşın'ın iddialarının büyük bir kısmının doğruluğu zaman içerisinde ortaya çıktı.

Hüseyin Baybaşın'ın anlattıkları, kontrgerillanın yeraltı çalışmasında mafyayla yaptığı işbirliğine de birçok örnek veriyor.

- Uyuşturucu trafiğini kim yönetiyor?

Faaliyet Milli Güvenlik Kurulu'na bağlı yürüyor. MGK, her şeyi koordine ediyor. MGK, birine 'Sen görevli değilsin' dedi mi o adam, ya imha olur, ya ona söyleneni yapmak zorunda kalır. Yeni talimatlar MGK'dan çıkar ve kararlar oradan alınır. Özel Harp dediğimiz bu gayri meşru işi organize edenler; siyasi örgütleri, onların içindeki adamları ve Avrupa'daki bütün uyuşturucu işini de organize ederler. Şükrü Balcı bir görevli idi, ama oraya bağlıydı.

- Avrupa'da uyuşturucu işinin bireysel sorumluları kimlerdi?

12 Eylül sonrasında Sancak Air şirketinin sahipleri Almanya'da bu işi üstlendiler. Bayrak ailesi yani. Ertuğrul Türkbileği adlı subay Londra merkezli olarak İngiltere'de bu işi yürütüyordu. 1982'de alınan kararla, bütün Avrupa ülkelerinde sosyal, kültürel, eğitim ve dini amaçlı yerleri; uyuşturucu işinin yürütüleceği mekânlar olarak, biz uyuşturucu parası ile kurduk. İşler, yine konsoloslukların denetiminde buralardan yürütülmeye başlandı. Türkbileği, Londra'da açılan, adı 'Türk'le başlayan bir okulun müdürü oldu. Belçika'nın Osten şehrinde NATO üssünde görevli komutan, uyuşturucu nakliyatı işinin askeri sorumlusu idi. Türk Uyuşturucu Birliği'nin üst düzey yetkilisi idi. Soyadı, Tüfekçi ya da Tüfekcioğlu. O da benim Belçika'da Osten Polis Karakolu'na vize garantörüm olarak geldi, adını koydu. İngiltere'de yakalandığımda o belge de çantamdan çıktı ve mahkeme dosyasına girmiş oldu. O sayede ben adını öğrenmiş oldum, yoksa onun da adını bilemezdim. O da komutandı bizim için.

Biz, hepimiz yeşil pasaport kullanırdık. Ama askerlik yapmadığım için, Türkiye bağlantılı işlerimde sorun çıkardı. Demirel, Şükrü Balcı'ya askerlik işimi halletmesini söylemiş. Ben, İngiltere'de cezaevinde yatarken Mehmet Ağar, benim askerlik yapmaya elverişli olmadığımı dair tanzim edilen raporu Avukat İlhan Ongan ile bana gönderdi. Halen bende durur. Yani, ben İngiltere'de tutukluysen, Türkiye'de askeri hastanede yatmışım ve bütün askeri profesörler de askerlik yapmaya elverişli olmadığımı karar vermiş.

- Uyuşturucu trafiği nasıl işliyor?

Afganistan, uyuşturucunun anavatanıdır. Afganistan-Özbekistan-Türkmenistan-Azerbaycan ve Türkiye uyuşturucu hattı Tuğrul Türkeş'in denetimindeydi. Elçibey ile Türkeş'in Bakü Gülistan Restaurant'ta uyuşturucu ve kaçak petrol işini konuştuklarına tanık oldum. Aynı masada yemek yedik. Azerbaycan'da yeni bir parti kuran bir vatandaşla birlikte Elçibey'le görüşecektik. Randevuyu o almıştı. Gittiğimizde Tuğrul da oradaydı. Afganistan'dan gelen malı işlemek için orada bir fabrika yapmışlardı. Türkeş, Afganistan'ın Mezarı Şerif şehrinde General Dostum ile çok kez görüşüp uyuşturucu ve silah ticareti işini organize etmiş, onunla anlaşma yapmıştı. Dostum, Türkiye'nin denetiminde uyuşturucu trafiğinin ilk ayağını yöneten kişidir. Ona gıda maddelerini Türkiye gönderiyor.

Gelecek sayıda:

Baybaşın'ın itirafları devam ediyor...

YERALTI ÖRGÜTÜ TMT'NİN İLK DÖNEMİ İLE İLGİLİ BELİRSİZLİKLER

Ahmet AN

Kasım 1957" olarak belirtilmektedir."

Okur, hem gizli raporun metni, hem de Denktaş'ın ifadesi aynen aktarılmadığından, Akkurt'un ifadesine inanmak durumunda bırakılmaktadır. Kaldı ki biz, Denktaş'ın "TMT'nin asıl kuruluş günü 26-27 Kasım 1957'dir" ifadesini, Erten Kasımoğlu ile yaptığı söyleşide kullandığını saptamış bulunuyoruz. (Bkz. Eski Günler, Eski Defterler, 1. Kitap, Lefkoşa 1986, s.79)

Öte yandan Rauf Denktaş'ın da, şimdiye kadar "Hatıralar" adı altında Boğaziçi Yayınları arasında yayımladığı anılarını, her nedense 1964 yılından başlattığından ve "Not Defteri-1957" tam metin olarak yayımlanmadan bu konunun aydınlığa çıkamayacağı anlaşılmaktadır. Kaldı ki bu notların da eğer o günlerde tutulmuşsa, ilk yazıldığı şekli ile bırakılmadığı ve yeniden kaleme alındığı anlaşılmaktadır. Örneğin s.45'deki "TMT... 20 Temmuz günlerine bizi getirdi" ibaresi, 1957 yılında yazılmış olamaz!

Bizim saptadığımız bir başka kaynak ise, TMT'nin ilk bildirisiyle ilgili olarak üçüncü bir tarihi vermektedir. Prof.Dr.Suat Bilge, 1961 yılında Ankara Üniversitesi SBF Yayınları arasında Fransızca olarak yayımladığı "Kıbrıs uyuşmazlığı ve Kıbrıslı Türkler-Belgesel bir çalışma" başlıklı eserinde, 30 Kasım 1957 tarihli The Times'dan yaptığı bir alıntıya atfen, TMT'nin ilk bildirisinin 29 Kasım 1957 tarihli olduğunu yazmaktadır. (s.174)

İLK KURULUŞTA TÜRKİYE İLE BAĞ VAR MIYDI?

Kemal Tanrısevdi, yukarıda sözü edilen Mağusa'daki anma toplantısında, 1957 yılında kurulan Kıbrıs TMT'si ile ilgili olarak bir başka hususu da vurgulamaktaydı. Rumlara ve İngiliz Sömürge Yönetimine karşı mücadele veren TMT'nin Türkiye tarafından kurdurulduğu iddialarının kesinlikle yalan olduğunu ve TMT'nin Kıbrıs Türkünün içinden çıkan bir örgüt olduğunu ifade eden Kemal Tanrısevdi, o dönemlerde Türk Konsoloslugu'nda çalışmasına rağmen kendisine böyle bir görev verilmediğini ifade etmektedir. (Kıbrıs, 9 Şubat 1994)

Eldeki veriler, Kıbrıs TMT'sinin Kıbrıs Türkünün içinden çıkan bir örgüt olduğunu gösterse de, Kemal Tanrısevdi ile görüşen yazar Hüseyin Ateşin, onunla ilgili olarak şu soruyu da gündeme getirmektedir: "Alışlagelmiş diplomatlardan çok farklı olarak kendi arabası ile köy be köy dolaşmakta ve halkla halleşmekte, onların durumları hakkında kendini bilgilendirmektedir. Acaba TC'nin siyaset merkezi ile irtibatlı bir görevle mi, yükümlüdür?" (Avrupa, 8 Şubat 2000) Ateşin, konuyla ilgili olarak bize şu bilgileri de vermektedir:

"Kemal Bey...gerek hükümet, gerekse askeri kanatla bir bağı olmadığını vurgular. Türkiyede milliyetperver iki arkadaşından bahseder ve onlar kanalıyla bağlı olduğu merkezi (eğer böyle bir merkez var ise) haberdar ettiğini söyler. TMT kurulduktan ancak üç ay sonra Hükümetin bundan haberi olduğunu, yine bu arkadaşları vasıtası ile öğrendiğinden bahseder." (Avrupa, 14 Şubat 2000)

TANRISEVDİ İLE İLGİLİ BİR İDDİA

Kemal Tanrıverdi ile ilgili bir başka iddia da, Arif Hasan Tahsin tarafından kaydedilmiştir: "Kemal Tanrısevdi ile tartışma olanağım olmadı. İstemedim de. Nedeni de şu: Dr.Küçük'ün iddiasına göre Kemal Tanrısevdi, bir İngiliz ajanıydı. İsmail Sadıkoğlu'nun anlatığına göre. Birçok kimseden de, en son da Avrupa davaları nedeniyle yargıç önünde, yemin altında Denktaş Bey'den, Kemal Tanrısevdi'nin, şehit Ulus Ülfet için "İngiliz ajanıdır" dediğini işittim. Bu türden karşılıklı yapılan ithamlar beni üzer. Özellikle yetkililer tarafından yapılırsa. Dr.Küçük'le R.R.Denktaş'ın bu tür iddiaları kanıtlamak için ellerinde yeterince yetki de vardı.

Şehit Ulus Ülfet'in TMT öncesi kurduğu 9 Eylül Cephesi'ni kötülemek içinse bu iddialar, 9 Eylül Cephesi'nin diğer kurucusu da Burhan Nalbantoğlu bilinir. Sözü, evirip çevirip Burhan'a mı getirmek isterler? Kabul edilebilir bir rezillik mi bu? Ulus hem İngiliz ajanıydı, hem de bomba yapmak zorundaydı. Öyle mi? İngiliz, ajanına birkaç el bombası veremez miydi?

Ne yazık ki, birkaç kişi vardır ki, kendilerinden önce ne varsa, kötülemek sevdası içerisindeyler. Veya, kendilerinin olmadığı her hareketi. Bir de kendilerine boyun eğmeyen herkesi..." (Avrupa, 6 Şubat 2000)

DENKTAŞ, TC İLE İRTİBATTAN YANA

Aydın Akkurt, TMT'nin TC ile olan ilişkileri konusunda, Rauf Denktaş'ın, gazeteci Erten Kasımoğlu'na anlattıklarına ("Eski Günler, Eski Defterler", s.79) ve "Not Defteri-1957"ye dayanarak şöyle dediğini yazmaktadır:

"İki arkadaşım, kurulacak Teşkilatın hiçbir şekilde Türkiye ile irtibatlı olmaması görüşünü savunuyorlardı." (s.34) ... "Bu gelişmeler sürerken, ben Nalbantoğlu'na dedim ki, 'TMT adına para toplayıp, gizli silah alma işinde ben asla yokum. Silah alma işini Türkiye'ye mal etmek gerekir, para ile silah almada yokum..."

(Alıntının buraya kadar olan bölümü, "Eski Günler, Eski Defterler" kitabının 79. sayfasındandır. Ardından şu cümle gelmektedir: "TMT'nin asıl kuruluş günü 26-27 Kasım 1957'dir..." Akkurt'un bundan sonra yazdığı şu önemli cümleler, henüz yayımlanmamış olan "Not Defteri-1957"den aktarılmış olmalı. -A.An)

Çünkü kendi halkını senin gibi çok iyi biliyorum. Bu iş bu memlekette üç günde şahsi ihtirasların aleti olur. Kontrol edemeyiz ve zaten bu işi biz bilmeyiz. Bu işi ya Türkiye'ye mal ederiz ve Türkiye bizi örgütler, böylelikle Türkiye'ye karşı sorumluluk içinde bu işi yürütürüz veya böyle başıboş bir yeraltı teşkilatı kurarsanız bilesiniz ki ben bunda yokum. İlk fırsatta Ankara'dan uzman bir idareci, silah ve para isteyeceğiz. Kuruluşun 'Kıbrıslılarca' sevk ve idaresine karşı çıktım. Az zamanda şahsi hesaplarla kargaşaya ve kardeş kavgasına dönüşür..." (s.35)

DİSİPLİNSİZLİK ZATEN VARDI

Ben kendi adıma, bu satırların gerçekten 1957 yılındaki "Not Defteri"ne yazılmış olduklarından kuşkuluyum. Çünkü TMT'nin 1958 yılı içinde yaptığı bazı eylemler, bu örgütün gerçekten sorumsuz kişilerin yönetiminde düşmanlık kışkırtıcı bir yeraltı teşkilatı şeklinde çalıştığını, az zamanda şahsi hesaplarla kargaşa ve kardeş kavgası yarattığını kanıtlamaktadır. Nitekim, TMT'nin Kıbrıs'taki ilk Türkiyeli komutanı olan Rıza Vuruşkan, Fevzi Çakmak ile yaptığı bir söyleşisinde şöyle demekteydi:

"Evvvela Denktaş Beyle temasa geçtik. Biz gittiğimizde bir de dağınık teşekküller vardı. Kara Çete vardı. 9 Eylül, bilmem ne, bir sürü şeyler. Rauf Bey zannederim kendine göre, muhtarlardan bir teşkilat kurmuş, TMT diye bir teşkilat vardı. Fakat bunlar disiplinden..."

F.Ç.: O ne zaman kurulmuştu?

R.V.: Daha önce kurulmuş. Disiplinden ve teknikten mahrumdu. Biz kuracağımız teşkilatın adını TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı) koymak istedik. (Vuruşkan, herhalde Kıbrıs İstidat Teşkilatı demek istiyor, çünkü var olan bir ismi yeniden koymak istemek anlamsız bir şey. -A.An) Çünkü başka bir isim koysaydık, İngilizler tarafından karşı koyma, yeni bir teşekkül kuruluyor hissini verecektik. Bunun için mevcut bir teşkilatın adını koymayı uygun bulduk. Yani durumda bir değişiklik yok, eskisi gibi devam ediyormuş gibi olsun diye. Rahat çalışabilmek için Ağustosun 6'sında bir mütareke ilan ettik Grivasla. Beyanname yayınladık. 6 Ağustos 1958'de Rumlarla çatışmayı durdurup rahat çalışmak istedik. Beyanname dağıtarak Rumlarla mütareke yaptık. Bundan sonra teşkilatlanmaya başladık..." (aktaran Prof.Dr.M.Derviş Manizade, 65 Yıl Boyunca Kıbrıs: Yazdıklarım-Söylediklerim, İstanbul, Mart 1993, s.578)

Rauf Denktaş, Türkiyeli subayların TMT'nin yönetimini 1 Ağustos 1958'de devraldığını belirtmekle beraber, Aydın Akkurt'un kitabında verilen bilgiye göre, Vali Foot, 10 Şubat 1958 günü Atina'ya hareketinden önce K.T.Kurumları Federasyonu Başkanı Rauf R.Denktaş ile görüşmüş ve bu görüşmenin tarihsiz tutanağından aktarıldığına göre, Rauf Bey Vali'ye "Yeraltı teşkilatımıza Ankara'dan gelecek talimat ne ise o olur" şeklinde konuşmuştu. (s.149)

DENKTAŞ DA DİSİPLİNSİZLİĞİ KABUL EDİYOR

Aydın Akkurt, "27-28 Ocak Olayları" ile ilgili olarak

Rauf Denktaş'ın "Koloni İdaresindeki Kıbrıs Türkleri" başlıklı anılarından, uzun bir alıntı yapmış olmakla beraber (s.111-126), onun TMT'nin disiplinine ilişkin söylediklerini içeren paragrafı dışta bırakmayı uygun görmüştür:

"Ocak 1958 olaylarının yarattığı harabiyeti, tedirginliği halletmek için kolları sıvadık. Aylar çabuk geçti. 1957 Kasım'ında Kemal Tanrısevdi'nin evinde (Dr.Burhan Nalbantoğlu ve ben) kurduğumuz TMT, kuruluş sancıları içindeydi. Volkan lağvedilmişti, ancak henüz tam otorite tesis edilememişti. Eski alışkanlıklar da devam ediyordu. Kimin eli kimin cebindeydi, pek belli değildi. Ortada herşeyden sorumlu olarak görünen bir kişi vardı, o da bendim!...Disiplini temin etmek için bir başa ihtiyaç vardı. Halk, kendiliğinden o başı buluyordu. Dr.Küçük'e olan yakınlığım ve O'nun bana olan güveni, her konuda beraber hareket edişimiz bu olgunun başlıca nedenleriydi. Kader yolunu tayin etmiş gibiydi. Esas olan, bize olan güvene layık olmaktı. Bunu da zaman gösterecekti." (agy, s.125)

DR. BURHAN NALBANTOĞLU VE TMT DEĞERLENDİRMELERİ

TMT'nin 3. kurucusu Dr.Burhan Nalbantoğlu ise 1980 yılında TMT hakkında yazılı herhangi bir belge bırakmadan ölmüştür. 16. ölüm yıldönümünde konuşan bazı arkadaşlarının görüşleri, TMT ile ilgili çok anlamlı ipuçları vermektedir:

Dr.Kaya Bekiroğlu: "Rauf'u (Denktaş) çok severdi ve çok güvenirdi. Doktor ile Rauf Denktaş anlaşmazlığa düştükleri zaman yüzde yüz Rauf Denktaş'ı tutmuştu. Onun için bir seçimde işbirliği yaptığı Denktaş, Sağlık Bakanı olarak Manyera'yı tayin edince bu olayı hazmedemedi. Hatırlarım, bir gece (burada) oturdu ve uzun bir mektup yazdı Denktaş'a. Ve "yollarımız ayrıldı, ben yoluma gideceğim" dedi ve gitti. TKP'yi kurdu. Bu olayla ilgili, Denktaş çağırdu beni. Bir saat konuştuk. (Meğer kasete almışlar konuşmamızı) İkisinin de iyi ve kötü yanlarını söyledim..."

"...Burhan, Atatürk'ün teşkilat kurmuş adamlarından Hüsamettin Togaç Paşa'ya (o zaman çok yaşlı ve emekliydi) gidip danışmıştı böyle bir teşkilat için. O da "Kurun, vatanınız için herşeyi yapın, Türkiye Mürkiye dinlemeyin" demişti. Burhan iyi bir TMT'ciydi. Kendini teşkilatta dondurduklarında, hatta dövdüklerinde, "böyle oyunlar olur teşkilatta" diye düşünüyordu. "TMT benim eserim, onu ben kurdum" derdi." (Ortam, 7 Şubat 1996)

Alpay Durduran: "Yine ondan dinlediğim başka bir olay da "Teşkilat" tarafından çıkarılan "Vur" emrinden Cevdet Sunay vasıtasıyla kıl payı kurtuluşudur. O zamanlar TMT'nin disiplini içinde vuracakların ismini Genel Kurmay Başkanlığı onaylamış. Bir gün Burhan'a Ankara'dan "çok çabuk gel de önemli bir şey var" diye bir haber gelmiş. O zamanın Genel Kurmay Başkanı Cevdet Sunay, Burhan Nalbantoğlu'nu TMT'den eğitim için gittiği günlerden tanıyor. Vur emrini görünce, "Ben bu ismi Teşkilatın kuruluş günlerinden tanırım. Vurulacak biri olamaz" diyerek Burhan'ı Ankara'ya çağırılmış, konuyu ona hiç açmadan farklı şeyler konuşarak, geri Kıbrıs'a göndermiş. Ve böylece bir hatadan dönülmüş. Burhan da kıl payı ölümden dönmüş. (Bu olayı Fuat Veziroğlu (9.2.) ve Aydın Samioğlu (12.2.) da anlatmaktadır.)

Doktor hiç sevmezdi Nalbantoğlu'nu. Siz bunu bilmezsiniz. 1960-63 arasında (Kıbrıs Cumhuriyeti) silahlı eylemlere Doktor karşı çıktı. Bunlarsa giderek alt kademe ile anlaşarak (Türkiye'de) İnönü'den bile habersiz teşkilatı sürdürdüler. Ben Doktor ile nedir bu kavgaya diye sorsuğumda Burhan, "doktor o meselede haklıydı" dedi. "Biz silahlar vasıtasıyla, silahlı olarak amacımıza ulaşmak istiyorduk. Doktor ise bunun faturasının çok ağır olacağı kaygısıyla engel olmaya çalıştı. Sonuçta haklı çıktı." (Ortam, 8 Şubat 1996)

27 MAYIS'ÇILAR TMT'Yİ İKİ YIL

DONDURUYOR

(devamı 10. sayfada)

BELİRSİZLİKLER

Neriman Cahit, Aydın Samioğlu ile yaptığı söyleşide (Ortam, 12 Şubat 1996), duyduğu bazı olayları ondan doğrulatmaya çalışsa da pek başarılı olamaz, ama şu hususlar ortaya çıkar:

"27 Mayıs 1960 ihtilalinden sonra TMT bir süre dondurulur ve Kıbrıs'taki TMT lideri Rıza Vuruşkan Ankara'ya çağrılır. Ona vekalet eden Mustafa Kaya Bey, Vuruşkan'ın çevresini yavaş yavaş TMT'den soğutmaya başlar. Soğutulan bu kişiler Nalbantoğlu'nu ziyaret edip görüşürler. Kaya Bey'in evhamlı bir kişi olduğu öne sürülmektedir ve Burhan'ın herhangi bir olay yaratmaması için ona bir gözdağı vermek vehmine kapılır ve onu bazı mücahit komutanlarına dövdürür. Bu olay TMT içinde "Nereye gidiyoruz?" şeklinde panik ve endişe yaratır. Adlarına vur emri çıkarılan 7 kişi arasında Rauf Denктаş, Burhan Nalbantoğlu, Orhan Müderrisoğlu, Aydın Sami de vardır. Bu kişiler bir gece boyunca gözaltına alınıp çeşitli baskı yöntemleriyle kendilerine birşeyler kabul ettirilmeye çalışılır. Olay Ankara'daki M.Ertuğruloğlu'na ve devrin genel Kurmay 2. Başkanı Memduh Tağmac'a duyurulur ve bu çılgınca hareket bu yolla önlenmiş olur.

(TMT Mağusa Serdari Mustafa Türkoğlu, Kaya Bey ile ilgili olarak şöyle konuşmuştur: "Aslında Mustafa Kaya, Denктаş'ın da çok canını yaktı. Onu ekarte etmişti, kimseyi görüştürmüyordu. O yüzden Denктаş da sevinmişti kaçtığına.", Ortam, 16 Haziran 1997)

Aydın Samioğlu, "27 Mayıs 60 ihtilalinden sonra TMT güçlendi mi?" sorusuna da şu yanıtı verir:

"27 Mayıs'tan sonra TMT'nin devam edip cymemesi gündeme gelmişti. Londra ve Zürih anlaşmaları oldu. Kıbrıs'ın sömürge idaresinden çıkıp bağımsız bir devlet olmasına karar verildi. Bu anlaşmaları, 27 Mayıs İhtilalinin Kurucu Meclisi onayladı. Anlaşmalar sonucu Türk alayı buraya geldi. Alay buraya geldikten sonra 27 Mayıs Hükümeti Kıbrıs'ta bir Türk alayı olduktan sonra TMT'nin varlığını kabul etmeyen Milli Birlik Komitesi çevresinde bir grup, TMT'nin dağıtılmasını istedi. Bu devrede her türlü ikmal ve eğitim maalesef donduruldu. Uzun süre perde arkasındaki görüşmelerden sonra, 2. Bayraktar Kemal Coşkun, Kıbrıs'a gönderildikten sonra, yine faal duruma geçildi. İki seneye yakın bir duraklama devresi olmuştu. Maalesef Milli Birlik Komitesi (döneminde) TMT zayıflamış, bu süre zarfında Kıbrıs'ta da idaresizlik had safhaya gelmiş, keyfi davranışlar olmuştur.

TMT'NİN KEYFİ ÖLDÜRMELERİ

-Keyfi öldürmeler de olmuş mudur?

Öyle işitiyoruz.

-Ama bunlar çok önemli. Örneğin şu anda aklıma geldi. Ayhan Hikmet ve Ahmet M. Gürkan bu devrede öldürüldü. Ve daha aklıma gelmeyenler. Keyfi öldürmeler miydi bunlar?

İnanın bilmiyorum.

-Peki şunu da sorayım: Bu devrede siyasi liderlik ne yapılmıştı?

Milli Birlik Komitesi üyeleri, TMT'nin kuruluş şeklini, faaliyetlerini, nasıl kurulduğunu inceleme ve araştırma yönüne gitmeden çok duygusal davranışlarda bulunuyorlardı. O devirde görev alanların hepsini Demokrat Parti'nin adamları olarak kabul ediyor ve TMT'nin bütün üst kademe yöneticilerini hallaç pamuğu gibi

dağıtıyordu

Ben o devirde Ankara'da TMT'nin koordinatörüydim. Beni tanıyan üst kademe yöneticileri, birkaç defa TMT'nin bağlı olduğu dairenin Milli Birlik Komitesi üyeleriyle görüşürdü. İddiaların gerçek olmadığını buraya gönderilen ikmal malzemelerinin düşmana karşı ileride kullanılmak üzere gönderildiğini, personel eğitiminin bu maksat için yapıldığını, muhaliflere zarar vermek için bir hareket olmadığını usulüne göre izah ettim. Bu görüşmelerimizin bir çoğunda Burhan Nalbantoğlu Ankara'da bulunmaktaydı. Ben görüştüğümde sonra kaldığım otel olan Ulus'taki Çelik Palas'ta, ben, Burhan ve görevden alınan Ruza Vuruşkan buluşur ve kendisine konuları etraflıca anlatırdık. Pek tabii onlar kendilerine göre bir takım temaslarda bulunuyorlardı.

19 Ağustos 1960 tarihinden sonra Ankara'daki görevim sona ererek Kıbrıs'a geldim. Beni bir süre sonra Bayraktarlık Koordinatörü olarak atadılar. Bu görev 63 olaylarına kadar devam etti; fakat TMT'nin duraklama devriydi. İşte bu duraklama devri sonrasında Sn.Denктаş, tüm masrafları kendine ait olmak üzere, Türkiye'deki ilgililere ulaştırmak üzere hazırladığı raporla, beni iki defa Türkiye'ye gönderdi. Raporlar ilgililere, o dönemde devlette etkin bir görevi olan Kıbrıs Türk Kültür Derneği Başkanı Mehmet Ertuğruloğlu kanalıyla ulaştırıldı. Bu girişimler sayesinde TMT aktif olarak faaliyete geçti."

Samioğlu, bundan sonra, zamanın TC Kıbrıs Büyükelçisi Emin Dırvana'nın, bir TMT kışkırtması olan 6-7 Haziran olaylarının Kıbrıs Türk liderliği tarafından milli gün olarak kutlanmak istenmesine karşı çıkması olayına değinmektedir. (Bu olayın ayrıntıları ve Dırvana-Denктаş zıtlaşması için "Kıbrıs'ta Fırtınalı Yıllar (1942-1962)" adlı kitabımıza bakılabilir. s.168-169. Avukat Nevzat Karagil'in, Kıbrıslı Türk liderler ve teşkilat'la ilgili olarak Milli Birlik Komitesi'ne gönderdiği mesajlarla ilgili olarak Bkz. Yeni Batı Trakya Dergisi, Sayı:124, Ocak-Şubat 1994, s.62-63))

NALBANTOĞLU: "TMT BİR HİÇTİ"

Dr.Burhan Nalbantoğlu'nun 19 ölüm yıldönümünde, Fatma Azgın, onun eşinden dinlediği şu olayı kamuoyunun bilgisine getirdi:

"Eski kimliğini tamamen bırakmış, sivil, özgürlükçü, sosyal demokrat olmuştu. Apansız beyin kanamasından öldü. Ona son dönemindeki yoldaşları sahip çıktı. Eski arkadaşları ortalıkta yoktu.

Eşinden dinleştirdim. Ölmeden birkaç gün önce okula giden oğluna TMT hakkında ödev vermişler. Bora (oğlu) babasına sorar ama yanıt almazmış. Çocuk ısrar edince "Yaz oğlum, TMT bir hiçti" demiş." (Yeni Düzen, 9 Şubat 1999)

DENKTAŞ, DR.KÜÇÜK'Ü SUÇLUYOR

Rauf Denктаş, 1986 yılında Kıbrıs Postası'ndan gazeteci Erten Kasımoğlu ile yaptığı ve daha sonra 1987'de kitaplaşan söyleşisinde, yukarılarda da verilen "TMT'nin asıl kurtuluş günü 26-27 Kasım 1957'dir" cümlesinden sonra, şöyle demektedir:

"Bunun ardından Ocak 1958'de ben Doktorla birlikte ilk kez Ankara'ya gittim. Gitmezden önce oturup anlaştık. Doktor, gazete için Türkiye'den yardım isteyecek,

ben de TMT için silah ve idareci isteyeceğim. Bu anlaşma ile Ankara'ya gittik ve görüşmeye başladık. Doktor hep kendi isteklerini anlattı, fakat silah işinden haber yok...Baktım ki, artık kalkıp gidiyoruz. Bunun üzerine "bir maruzatım var" dedim. Bunun üzerine tekrar oturduk. "Biliyorsunuz. Rumlar EOKA'yı dağıtmadı, silahlanıyorlar. Biz de TMT'yi kurduk, halk dağınmıktı, onu toparladık, ama bu teşkilata silah ve eğitici lazım. Biz bu işi kendi başımıza yürütemeyiz" dedim. Zorlu "Ya öyle mi, size silah göndersek alabilirmisiniz?" dedi. "Alırız tabii. Bizim Volkan'dan kalma insanlarımız var. Alabilir" dedim. Dr.Küçük bundan emin olmadığını söyledi. Bunun üzerine Fatin Rüştü "Sen git, arkadaşlarınla konuş. Doktor bir süre daha Ankara'da kalsın. Sen gittikten sonra bize bilgi verirsiniz ve birşeyler yaparız" dedi.

İşte o tarihten sonra, 9 ay geçti. Türkiye'den TMT için lider gönderilmedi. Doktorun o lafı, işi 9 ay geciktirdi. İşte bu nedenle Haziran-Temmuz olaylarını biz lidersiz ve silahsız olarak, kendi becerimizle atlatabildik. O aylarda halkın elinde av tüfeği bile yoktu.

-Doktorun silah konusundaki endişeleri nereden kaynaklanıyordu?

Halkını biliyordu. Küçük başların beline silah verip yola saldırmamız takdirde, herkesin kendi şahsi hesaplarını ve çıkarlarını halletmek yoluna gidebileceğini biliyordu. Doktor bu endişesinde haklıydı ve bunu kendisiyle ben de paylaşıyordum. Yani bu işin başında yumruk gibi, işini bilen bir lider olmasaydı bu silahlı gruplar halkı perişan edebilirdi ve iş Milli Mukavemet Teşkilatı olmaktan çıkar, çeteye dönüşürdü. İşte ikimizin de bu endişeleri vardı. Bu nedenle ben, kendi içimizde böyle bir silahlı teşkilatın varlığını Türkiye'nin bilgisi dışında istemiyordum." (agy, s.79)

DENKTAŞ, NALBANTOĞLU'NU DA SUÇLUYOR

Rauf Denктаş, TMT'nin bir diğer kurucusu olan Dr.Burhan Nalbantoğlu ile ilgili olarak şöyle konuşmaktadır:

"Başlangıçta başım dertteydi. Çünkü Nalbantoğlu Teşkilat içinde beyin takımı oluşturabilecek her kişiye çeşitli nedenlerle karşı çıkıyordu...Nalbantoğlu'nun bu gibi konularda lidere (Dr.Küçük'e-A. An) yakınlığı nedeniyle "O İngilizcidir, bu bilmem necidir. O şudur, bu budur" diye, kendine rakip olabilecek insanları hep dışarıda bırakmak eğilimindeydi. Ve bu, ileride benim için büyük bir dejavantaj oldu. Gücenenler, kırılanlar çoktu...İşte bu konuda da Nalbantoğlu ve çevresinin toyluğu ve kendi küçük hesapları, (belki de hesapları büyüktü, ama bilemem) bu kargaşalığı yaratmıştı. BUnlar bizim iç dertlerimizdi. Ben kendimi bu işlerden süratle soyutladım ve TMT'nin Siyasi Müşaviri, günlük istihbaratı değerlendirerek karargaha veren kişi olarak çalıştım. Fakat halk ve herkes uzun süre beni TMT'nin fiili idarecisi ve sorumlusu bildi. Böylelikle gerçek lider takımını kamufle etmiş oldum." (E.Kasımoğlu, agy, s.80)

TMT'NİN YAPTIKLARI

İşte Kıbrıslı TMT'nin üç kurucusundan üç farklı değerlendirme. Oysa elimizdeki kitap, Rauf Raif Denктаş'ın danışmanlarından olan Aydın Akkurt'un Denктаş adına, ilk dönem TMT'sini

aklamak ve yukarıda özetlenmeye çalışılan bazı tarihsel gerçekler ışığında, tarihin Rauf Denктаş'ın bugünkü konumu ve bakış açısından yeniden yazılmasını amaçlamaktadır. Akkurt'un giriş yazısında belirttiği, "Cumhuriyeti yaratan efsanevi TÜRK MUKAVEMET TEŞKİLATI'nın kuruluşunu, kutsal kavgasını ve destanını yeni nesillere gerçekçi bir şekilde aktarmak kaçınılmaz bir görevdi" ifadesinin ne derecede gerçekleştiği, okurların olaylara bakış açısına kalmıştır.

Kıbrıslıların yönettiği TMT'nin bu ilk dönemine ilişkin olarak yapılan en önemli suçlama, doğaldır ki, demokrat bazı Kıbrıslı Türklerin komünist diye nitelendirilerek öldürülmeleri, yaralanmaları ve susturulmaları iken, öte yandan da, adada yüzyıllardır barış içinde yanyana yaşamış olan Kıbrıslı Türkler ile Kıbrıslı Rumlar arasında Türk-Rum kavgasını körükleyecek bazı provokasyon eylemlerine girişilmesidir. Nitekim yine TMT tarafından yayımlanan Zafer gazetesi, 15 Ekim 1967 tarihli nüshasında yer alan "Zafer'den Mektup" başlıklı makalesinde, bu döneme ait öldürme olaylarını, "1957-58 yıllarında solcu Türklerin temizlenmesi harekâtı" diye tanımlamıştı. (Ayrıca bkz. Kutlu Adalı, Solcular Mayıs'ta Avlanabilir, Yeni Düzen, 1 Mayıs 1989, Yaşar İsmailoğlu ile Söyleşi-Neriman Cahit, Kıbrıs'ta Sendikacılığın Geçmişi: 1940-1958'e, 18 Yıllık Kapalı Döneme Işık Tutuyoruz, Ortam, 4-15 Mayıs 1993, Halil Paşa, Gahbe Gidi Gorku 1-2, Avrupa, 11-12 Eylül 1999, Halil Paşa, Anılar ve Yorumlar, 2-3 Ekim 1999) TMT'nin 11 Mayıs 1958 tarihli bildirisinde de, "TMT aleyhinde konuşan ve davranışlara karşı gerekli önlemlerin alınacağı" duyurulmakta, Rumlarla ticari ve sosyal ilişkide bulunma "yasaklanmakta" ve ilişkide bulunanların "özel timler tarafından denetleneceği" uyarısında bulunulmaktaydı. (A.Akkurt, agy, s.195-196)

Anlaşılar nedenlerle, bu "özel timler" tarafından işlenen cinayetler ve kışkırtma eylemleri, yıllardır hep TMT dışındaki başıboş bazı gruplara mal edilmeye çalışılmakta ve TMT aklanmaya çalışılmaktadır. Bu tutum, Aydın Akkurt'un kitabında da açıkça görülmektedir. Örneğin yukarıda değinilen ve Denктаş'ın da kabul ettiği "Henüz tam otorite tesis edilememişti. Eski alışkanlıklar da devam ediyordu. Kimin eli kimin cebindeydi, pek belli değildi...Disiplini temin etmek için bir başa ihtiyaç vardı, o da bendim!" cümlesini içeren paragrafın dışarıda bırakılmakta, ama bu disiplinsizliklerin ne olduğundan hiç söz edilmemektedir.

7 Haziran 1958'de Lefkoşa'da dağıtılan TMT Merkez Komitesi'nin bildirisinde de "Kara Çete" adını kullananlar için, "Sayıları 10'u geçmeyen bu serseriler, Teşkilatımızın yakın takibi altındadırlar. Bu serseri çeteleri, komünistlerden farksızdırlar...İlk fırsatta bunları temizlemeliyiz. Bu doğrultuda vurucu ekiplere gerekli talimatı vermek için tereddüt etmeyeceğiz" denmekteydi. (agy, s.246)

Rauf Denктаş'ın "1959 Zürih Anlaşmasının temeli bunlara dayanır" dediği (agy, s.254) 1958 yılının Haziran-Temmuz olaylarının sorumluları için de adres, TMT dışında verilmektedir:

"Olayın patlak vermesiyle o akşam
(devamı 12. sayfada)

Nazım Hikmet Yaşıyor

Rüzgar esti papatyanın üzerine ve papatyanın bir yaprağını düşürdü.

Yıl 3 Haziran 1967

Nazım Hikmet Ran

20 Kasım 1901'de Selanik'te doğdu. İlerici ve şairliği olan bir dedenin torunu, dış işlerinde yüksek dereceli memur olan babanın ve Fransızca bilen, piyano çalan, resim yapan bir annenin oğlu olması, iyi bir eğitim görmesini ve küçük yaşta sanatla ilgilenmesini sağladı. Önce bir yıl kadar Fransızca bir eğitim yapan bir okulda sonra da Numune mektebinde okudu. Dedesinin etkisiyle şiir yazmaya başlayan Nazım Hikmet'in bir aile toplantısı sırasında okuduğu denizcilerin kahramanlıklarına dair bir şiirden bahriye nazırı Cemal Paşa'nın çok etkilenmesi onun Heybeliada Bahriye mektebine kaydolmasına neden oldu. 1919'da okuldan mezun olunca Hamidiye kruvazöründe güverte subaylığı yapmaya başladı. Ancak aynı yılın kışında okulun son sınıfında geçirdiği zatülcenp tekrarlayınca askerlikten çürüğe çıkarıldı. Bu dönemde genç bir şair olarak ünlenmeye başladı. Genellikle ülkenin direniş ruhunu anlatan şiirler yazıyordu. Ödülünü 1920'de Alemdar gazetesinin açtığı bir yarışmada aldı. Aynı yılın sonlarına doğru, Anadolu'da başlamış olan direniş hareketlerine katılmak amacıyla çocukluk arkadaşı Vala Nurettin ile birlikte Anadolu'ya geçti. Niyetleri Anadolu'daki mücadeleye katılmak olan iki arkadaş Ankara hükümeti tarafından Bolu Lisesi'nde öğretmen olarak görevlendirildi. Burada Spartakist hareketi yakından tanıyan Mehmet Sadık Eti'den etkilenerek EKİM DEVRİMİNİ yerinde yaşamak, gözlemek ve Sovyetler Birliği'ni tanımak amacıyla önce Azerbaycan'a, oradan da Profesör Pavloviç'in öğrencisi olmak için Moskova'ya gittiler. Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi'nde(KUTV) eğitim gören ilk kuşak

arasındaydılar.

GÖRÜŞLERİNİN OLGUNLAŞMAYA BAŞLADIĞI DÖNEM

Nazım, komünist dünya görüşünü benimsemiş bir kişiydi. Ezilen halktan, işçi sınıfından yana bir mücadele veriyor, insanlığın kurtuluşu için tüm sosyal sınıfların ortadan kalmasının gereğine inanıyordu. 1931 yılında yayınladığı beş kitabıyla ilgili davanın savunmasında bu inancını şöyle açıklıyordu: "komünist olmam hasebiyle mefkûremin rejiminde (idealimdeki düzende) hiçbir sınıf ve zümrenin hakimiyeti mevzu bahis değildir. Bilakis komünizm sınıfsız bir rejim demektir."

Nazım'ın yargılandığı davaların hemen hepsi; ya "komünist bir idare kurmak", "gizli örgüt oluşturmak" ya da "komünistliği tehrik", "propaganda suretiyle askeri isyana tahrik suçu"ndan oluşuyordu. Avrupa'da faşizmin yayılmasına bağlı olarak ülkemizde etkinliğini artıran otoriter tek parti yönetimi ve nihayet "soğuk savaş" yıllarının McCarthy'ci uykulamaları başta Nazım olmak üzere pek çok değerimizin yasaklanmasıyla geçti. 12 Mart ve 12 Eylül politikaları ise bu yasakçı anlayışı pekiştirdiler. Hatta daha da ileri giderek uygulamayı kitapların, belgelerin ve filmlerin yakılması

boyutuna vardırıdılar. Ve ne yazık ki; dünyanın 2000'li yıllarına yol aldığı şu dönemlerde, Orta Çağ karanlığından kalma bu politika hala gündemde bulunuyor.

Nazım Hikmet 1922'de KUTY özel tiyatrosunda Mustafa Suphi ve arkadaşları için yazdığı "onbeş yara" ve "28 ocak" adlı şiirlerini dramatize ederek sahneledi.

1924'te parti kararı gereğiyle gene yurda dönen Nazım, İstanbul'a gönderildi. 1924 ortalarında İstanbul'a döndükten sonra Aydınlık'ta şiir ve yazıları yayımlanmaya başladı. Görüşlerinin olgunlaşmaya başladığı dönem olarak nitelenecek bu dönemde artık Nazım için TKP'nin kongre üyeliğinin yolu açılmıştı. 1 Ocak 1925'de Doktor Şefik Hüsnü'nün Beşiktaş'taki evinde gerçekleşen 2nci TKP kongresine katıldı ve burada TKP merkez komiteğine seçildi. Takrir-i Sukun Kanunu gereğince baskının iyice yoğunlaştığı bir sırada 1 Mayıs 1925'de yayınlanan bir bildiri yüzünden bütün Aydınlık çevresindekiler ve parti kadroları tutklanırken, koğuşturmadan kurtulabilmek için İzmir'e gitti. Kendisinin de arandığını öğrenince, önce İstanbul'a, ardından Sovyetler Birliği'ne geçti. Yine de gıyabında 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. 23 Ekim 1926'da Cumhuriyet Bayramı'nda çıkartılan aftan sonra, yurda geri dönmek için yaptığı başvuruların hiç birine cevap bulamadı. Bu arada kendisi gibi gıyabında mahkum olan Doktor Şefik Hüsnü'nün çağrısıyla 1926'da Viyana'da gerçekleşen TKP konferansına Moskovo'dan delege olarak katıldı. Bu konferans TKP içerisindeki ayrılıkların giderek netleştiği bir konferans oldu. Parti icra komitesi sekreteri Vedat Nedim'in ihbarıyla gerçekleşen 1927 tevkifatının ardından yapılan yargılamalar sırasında, Nazım Hikmet yurt dışında olduğu halde "gizli parti üyesi olmak" suçundan gıyabında 3 ay hapis cezasına çarptırıldı. 1928 sonlarında gizlice yurda geri döndü. Önce Rize'de sahte pasaporttan yakalandı ve 3 gün hapis yattı, ardından Ankara'ya sevk edildi ve mahkemenin üç ay üç günlük cezasını tutuklu kaldığı sürede tamamladı. Serbest bırakıldığında İstanbul'a giderek Resimli Ay dergisinin kadrosuna katıldı. Bu arada TKP içinde Hamdi Şamilof, Vanlı Kazım, Mustafa Borklucü'yle birlikte, ayrıca oluşturdukları icra komitesinin sekreterliğini yaptı. TKP içerisinde Viyana konferansından süregelen anlaşmazlıklarda taraf oldu. O zamana kadar atamayla tespit edilen MK üyeliğine karşı çıkarak en kısa sürede

parti kongresinin toplanması ve yöneticilerin seçimle gelmesini direktmeye başlayınca, 1930 yılında Sovyetler'den tam yetki ile gelen Hasan Ali Ediz tarafından başını çektiği muhalefet grubuyla partiden atıldı. Grubuyla oluşturduğu MK ve İCRA komitesini Komitern'e sundu. Ama Komitern cevap olarak grubunu dağıtmasını ve Komitern'e bağlı partiye katılarak elindeki matbaa'yı da o gruba vermesi kararını kendisine bildirildi. Komitern'in kararını dinlemedi. Bundan sonra Komitern yayın organlarından Şefik Hüsnü'nün yazılarında "TROÇKY-POLİS MUHALEFETİ" olarak teşhir edildi. 1961'de yazdığı otobiyografik şiirinde bu olayı "partimden koparmaya yeltendiler/ama sökmedi" dizesiyle anlatacağı. Yinede 1930'lar Türkiye Komünist hareketi açısından Nazım'ın şiirleriyle renklenmiş bir dönem oldu. Örneğin Temmuz 1930'da "Salkımsöğüt" ve "Bahri Hazer" adlı şiirlerinin kendi sesinden plağa alınarak (20 günde tükendi) halka açık yerlerde çalınması, polislin olaya el koyup, plağın yeni baskılarını engellemesiyle sonuçlandı. Ard arda, sesini kaybeden şehir, benerci kendini

niçim öldürdü, gece gelen telgraf adlı şiir kitapları basıldı. Kafatası ve Bir Ölü Evi adlı oyunları ise Darul Bedayi'de sahneye kondu. Bu arada bir yandan da kendi muhalefet grubunun gizli siyasi eylemlerini yürütüyordu. Bu nedenle de 1932'de İstanbul'da ağır cezada "gizli örgüt (devamı 13. sayfada)

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

“Deniz Bitti” Beyler...

Dört banka battı (batırıldı). İki banka daha battı (batırıldı). Toplam yaklaşık 120 trilyon mevduat uçtu.

Burjuvazinin taze para muslukları tıkanı. Günlük yaşamda yaprak kımıldamıyor. Geri kalan bankalardaki birikimler mevcut güvensizlikten süratle TC kökenli bankalara (Ziraat, Türkiye-İş Bankası) akmaktadır.

Kaosun ve belirsizliğin darmadağın ettiği Kuzey Kıbrıs'ta her kesim kendine göre yorumlar yapıp çıkış önermektedir. (Devlet güvence versin. Beceriksiz hükümet istifa etsin. Bankalar birleştirilerek yüzdürülsün vs.)

Gelinen son nokta Kıbrıs Türk Burjuvazi'sinin çanına ot tıkama operasyonudur. Kuyruğuna değil, gırtlığına basılan Kıbrıs Türk Burjuvazisi feryat ediyor: “**Ekonomimizin içine sürüklendiği ekonomik durum toplumsal varlığımızı tehdit eder hale geldi**” (17 Mayıs, Kıbrıs Gazetesi)

Tespit doğru. Doğru da, kim bu işin sorumluları? Burjuvazi bu konudaki yaklaşımını ürkek-korkak olarak ortaya koymaktadır.

Aslında sorunun bir bankalar sorunu olmadığını ve bugün başlamadığını en iyi bilen Ticaret Odasıdır. İşçilerin darmadağın edildiği ve örgütsüzleştirildiği süreçler, köylülerin ürünlerinin satılamayıp yüksek faizle aldıkları kredilerin altında yokolmaları, küçük esnafın içine düştüğü durum yeni değil. Bunlar olurken “şükranlı beyler” gılgılarını çıkarmamışlardı. Sıranın onlara da geleceğini bile “ne kadar daha vurursam” mantığıyla bu yok edişe seyirci kaldılar.

Evet beyler sıra geldi. O gün geldi. Deniz bitti. “Ananız, ananızı belleyecek”. Unutmayın ki tarih derslerle doludur. 1974 sürecinde Yunan burjuvazisinin Makarios'a “ENOSİS'i gerçekleştir” dediği zaman palazlanan Rum Burjuvazisi'nin temsilcisi Makarios “Birinin bağlanması gerekiyorsa o da Yunanistan'ın bize bağlanmasıdır” dedi ve neler olduğunu gördük.

Sizin Makarios gibi bir temsilciniz de yok. “Kutsal dava lideriniz Denktaş'ın” önce anavatanın çıkarları demesi safını belli etmiyor mu?

Yıllardır sizlere “hem ağlayıp hem gidersiniz, sıra size de gelecek” demiştik. Sınıfsal karakteriniz gereği soygun hırsınız gözlerinize perde çekti.

Gelinen noktada “uygar usta AB” sizlere göz kırpinca ne ananız kaldı, ne şükranınız. Ne de nankörsünüz yahu...

Neyse, sizinle ilgili kaygı taşıdığımızı pek sanmayın. Bizim kaygımız ve kavgamız halkımız ve bağımsız ülke yaratma sevdamızdır. Bu yolda biz ne ana tanırız ne baba. Reşit olmak için kavgayı ve bedeli göze aldık. Sakın ola bize yeni analar bulup pazarlamayın.

Unutmayın! BİZ REŞİT OLDUK. Sizse ananızın eteğinde çekiştirme alışkanlığınızı sürdürüyorsunuz.

Ayıp yahu yüzlerce yıllık burjuva sınıf karakterini de rezil ettiniz.

Bir Makarios bile olmadınız.

Yazıklar olsun!

BELİRSİZLİKLER

bizimkiler bütün Tahtakala'yı yıktılar. Açıkçası büyük felaket. Ve hâlâ daha kimse inanmaz ki, bu olay katienen TMT tarafından planlanmış değildi. Bizim bilgimiz dahilinde değildi. Yıllar sonra öğrendik ki, iki arkadaşın başbaşa verip planladıkları bir işti bu. Ama gençliğin ve halkın o günkü reaksiyonu bombayı Rum'un koyduğu noktasındaydı ve buna karşı bir direniş olarak patlatılmış olduğu imajını haliyle yaratıyordu.

...Aslında işte bunları da benim defterime yazanlar oldu. Yani olayı “benim yaptırdığını ve bundan siyasi bir netice çıkarmaya çalıştığını” söyleyenler oldu. Ama madem ki tarih yazıyoruz, işin aslını daha önce de anlattım. Madem ki tarih yazacağız, doğruyu yazmalıyız. Ancak o günkü gençliğin reaksiyonu normaldi ve doğaldı...” (agy, s.253-254)

Oysa bu resmi tarih yazıcılarının tersine, gerçek doğruları yazanlar, sözü edilen bu kıskırtma eylemlerinin özünü dikkat çekmekte ve güvenilir kaynaklara dayanarak, o günlerde kimlerin hangi neticelere ulaşmaya çalıştıklarını göstermektedir. (Bkz. A.An, Fırtınalı Yıllar (1942-1962) kitabı içindeki şu yazılar: “27-28 Ocak 1958 olaylarının İç Yüzü” (s.156-162), “Türkiye'nin Kıbrıs'taki İlk Büyükelçisi Emin Dirvana, Taksimcileri Nasıl Teşhir Etmisti?” (s.163-175)

TMT'nin resmi arşivine dayanılarak yazıldığı anlaşılan ve “TMT'nin 1957-1958 Mücadelesi”nin resmen kayda geçirildiği bir kitapta, bu yeraltı örgütünün önemli bazı bildirilerinden hiç söz edilmemesi ise anlamlıdır. Örneğin “Toplam eylem zamanı geldi...İngiltere, Kıbrıs'a muhtariyet verdiğini ilan ettiği gün, bu ada kan ve ateş içinde boğulacaktır” denen 18 Mayıs 1958 tarihli bildiri (A.An, agy, s.80), halktan silah azlığı yüzünden morallerini bozmamalarının istendiği ve halka evlerinde bıçak, nacak, balyoz, sivri uçlu aletler, büyük taşlar, kaynar sular ve petrol biriktirmelerinin tavsiye edildiği 20 Mayıs 1958 tarihli bildiri (agy, s.80), bütün Kıbrıslı Rumlara karşı savaş ilan edildiği açıklanan 14 Temmuz 1958 tarihli bildiri (agy, s.96).

TMT'NİN ÖNCÜLÜ OLAN DİĞER ÖRGÜTLER

Aydın Akkurt'un kitabında dikkati çeken bir başka husus, TMT'nin oluşturulmasından önce, ona kaynaklık ettiği kabul edilen bazı başka yeraltı örgütlerinden pek söz etmemesidir.

Bunlar Volkan (Mehmet Ali Tremeşeli, bunun açılımının “Var Olmak Lazımsa Kan Akıtmamak Niye” kelimelerinin baş harfleri olduğunu söylemiştir. Kurucularını da İngiliz ordusunda üstteğmen, ya da yüzbaşı olan Selçuk Öğretmen ve Ortaköylü mobilyacı Şakir olarak vermektedir.-Ortam, 22 Nisan 1992), Kara Çete, Kıbrıs Türk Mukavemet Birliği, 9 Eylül Cephesi, KİTEMB vb yeraltı örgütleridir. (İlginçtir, gazeteci Neriman Cahit'in, 20-27 Nisan 1992 tarihlerinde Ortam gazetesinde “Yakın Tarihimize Işık Tutacak Bir Belgesel: Mehmet Ali Tremeşeli anlatıyor...” başlıklı yazı dizisi, 28 Nisan günü “Birinci bölümün sonu” denerek aniden sona erdirilmişti. Gazetenin 29 Nisan tarihli nüshasında ise Mehmet Ali Tremeşeli, “Ortam'a özel mektubu”nda şöyle demektedir: “Günü geldiğinde, Kıbrıs Türkünün varoluş mücadelesinin bundan sonraki bölümlerini bıraktığım yerden gönül verdiğim halkıma aktarmaya devam edeceğim. Çünkü inanıyorum ki; bizden sonraki kuşaklar ulusal tarihini çok iyi bilmelidir. Bu inançla, ulusal davaya baş koyanları, araştırmacıları, Kıbrıs Türk Basınının değerli mensuplarını ve tarihçileri göreve davet ediyorum.”

Başta Volkan olmak üzere, sözü edilen bu örgütlerin eylemleri ile ilgili olarak Altay Sayıl tarafından hazırlanan “Türk Mukavemet Hareketleri (1955-1958)” başlıklı dizide, üyelerin ağızından bazı ayrıntılı bilgiler aktarılmaktadır. (Halkın Sesi, 17 Haziran-11 Temmuz, 23 Temmuz-25 Ağustos 1997)

Aydın Akkurt, kitabının “Giriş” bölümünde belirttiği 1878 yılındaki “Limasol ve Mağusa'daki Türk direnişleri” ve benzeri diğer olaylar hakkında da herhangi bir kaynak belirtmeden, “Tarih kitaplarında bunları bulamazsınız. Unutulup gittiler” demekle yetinmektedir.

Yazar Akkurt, Osmanlı ve İngiliz yönetimleri döneminde gelişen Rum-Türk kardeşliğinin sahte olduğunu öne sürmesine karşın, yine aynı sayfalarda 1958 yılında bu iki toplumdaki köylülerin Orunda köyünde düzenlenen bir evlenme töreninde birlikte eğlendiklerini, Kaleburnu köyünde de birlikte yağmur duasına çıkıp, dua ettiklerini yazan Rumca gazeteleri, bağımsız kaynaklara değil de, TMT kaynaklarına dayanarak yalanlamaya çalışır. (s.158-161)

Oysa Rum-Türk kardeşliğine kastedenlerin bunu ne zaman, kimlerle işbirliği halinde ve hangi yöntemlerle sahneledikleri tarihe kaydedilmiş bulunmaktadır. İngiliz sömürge yönetiminin “böl-yönet” politikasına karşı çıkmış olan Kıbrıslı Türk demokratlarına karşı, ilk dönem TMT'sinin uyguladığı kanlı susturma yöntemleri ve baskılarla ilgili olarak, yukarıda adı edilen kaynaklar dışında, şu yeni kanıtlar verilebilir:

TMT MAĞUSA SERDARI: “KOMÜNİST DİYEREK KENDİ ÇOCUKLARIMIZI DA ÖLDÜRDÜK”

TMT'nin Mağusa Serdarı olan Mustafa Türkoğlu'nun, Neriman Cahit'le yapmış olduğu söyleşide (Ortam, 14 Haziran 1997), Aydın Akkurt'un iddialarının (s.230) aksine, çok ilginç açıklamalar vardır:

“Yeminde vatanın ve Kıbrıs Türkünün can, mal ve namusunu koruyacağız diye kuruldu, ama iş başkaya da dönüştü. Komünist diyerek kendi çocuklarımızı da öldürdük. O zaman herkesin iş bulabilmesi için bir işçi derneğine üye olması lazımdı. Ama Türk Sendikası mı vardı? Türkler de gider Rum işçi sendikalarına üye olurlardı mecburi. Ne yapsınlar yani. Ama TMT kurulunca bu adamlar komünist sayıldı. Tabii o günlerde Rum sendikaları da bu işçileri Rum işçilerle yürüttü. Bunların da rolü var tabii. Bunların Rum sendikalarından istifası istendi. İş-ekmek parası derken düşünmeye dalarlar gitti. Bakardın adam o gece vurulmuş, ama ertesi günkü gazetelerde Rum sendikasıdan istifa ettiğinin ilanı vardı. Böyle şeyler yaşandı işte.

-Kimdi bunları vuran?

Kimdi vuran değil, kimdi vurdurtan diye sormak lazım.

-Kimdi peki?

Türkiye'den gelenler de dahil, bazı üst düzeydekiler içinde tam donanımlı olmayanlar vardı. Sadist olanlar vardı. Biz de onlara alet olduk anlayacağın. Her bölgenin vurucu ekibi vardı. “Bu casustur, haindir, komünisttir” denirdi ve “Vur emri” verilirdi. Eh, 20-22 yaşında gence silah verip da “vur” dendi mi, vururdu tabii. Çok adam böylece top altına gitti.

-Ya avukatlar?

Suçlanan isimler var. Avukatlar çok cesur, çok akıllı insanlardı ve doğru bildikleri yolda öldüler. İkisini de çok iyi tanırım. Toplumda gördükleri çürümeyi yazdılar, tenkit ettiler. Ama tenkit ettikleri kişiler gücü ellerine geçirmişti. Bu hep böyle oldu bu toplumda. Hâlâ da devam ediyor. Kutlu Adalı'yı kim öldürdü sanırsın?

-TMT mi yani. TMT kendi kendini lağvetmedi mi?

TMT yok, ama başka güçler var. Bunları iyi bilmek lazım. Bazıları bu işlere o kadar karışmış, o kadar kirlenmiştir ki artık aklanamaz, öyle gider. Kutlu Adalı'nın yazdıklarını biliyorsunuz. Bunlar onun sonu oldu. Kim mi vurdu. Kim vurduysa vurdu. Önemli olan bu değil. Bazı şeyler devam ediyor. Bunları bilmek lazım.

-Bunun gerçeklik payı ne kadar? Yani bundan ne kadar eminsiniz?

Eminim, çünkü taktiklerini bilirim. 1958-1974'e kadar çırpındım içlerinde.”

TMT MAĞUSA SERDARI, ANILARINI YAZMIŞ

Mustafa Türkoğlu, söyleşinin devamında Nalbantoğlu'nun kıskançlık yüzünden dövdürüldüğünü belirterek, “Nalbantoğlu, kendisini teşkilatın üst şeyi saydığından bazı yaramazlıklar yapardı. Tabii aleyhe kıskırtmalar da olurdu” şeklinde konuşmuştur. Geriye dönüp baktığında TMT konusunda ne diyeceğinin sorulması üzerine de şöyle demiştir:

“Şöyle bir örnek vereyim. Bir tiyatro oynandı. Tiyatro derken çok ciddiye alıyorum. Evet, bir tiyatro, bir başeser oynandı. Oynayanlar bizlerdik, ama oyunu sonuçta başta olanlar paylaştı. Kıbrıs Türkü bugün can çekişiyor. Ama basireti bağlanmış. Bir sürü gibi. Hiçbir şey yapamıyor. Yapabilse...Geriledik, üretimimiz durdu. Dedim ya, halkın basireti bağlandı. sendikalara bak, onlar da bitti. Birşey yapacak olanın karşısına vay sen Türkiye'ye, vay sen askere diye çıkılıyor. Ne kadar birlik olunsada, kaba kuvvetten insanlar korkar. Halk istese de gösteremez kendini. Evveliyatı var bu işin. Avukatlar var, dahaları var. Bunların akıbeti korkutuyor halkı...” (16 Haziran 1997)

“Anılarımı yazdım. Oğullarıma en değerli armağan olarak bırakacağım” diyen Mustafa Türkoğlu, Denktaş'a kırıncı olduğunu belirterek, şöyle konuştu: “Bana Denktaş şahsi olarak bir zarar vermedi. Ama cemaate verdi...İnsan en tatlı yerinde bırakmalı. Zamanı geldiğinde bırakabilmeli. Bu memlekette iş başarabilecek başkaları yok mu. Pırıl pırıl gençler var. Bırakmalı onlar yapсын. Merak etmesin kimse bu memleketi satmaz...” (17 Haziran 1997)

-SON-

Nazım Hikmet Yaşıyor

(11. sayfadan)

kurarak anayasayı değiştirmeye çalışmak" iddiasıyla yargılandı. 1933'de Bursa'da devam eden ve idam talebiyle başlayan dava önce beş yıl hapis cezasına, temyiz kararını bozmasıyla dörtte, Cumhuriyet'in onuncu yılı çıkan af nedeniyle bir yıla indirilince Nazım'ın altı ay alacaklı olarak (zaten bir buçuk yıl yatmıştı) Hapisten çıkıp İstanbul'a dönmesiyle son buldu. 17 Ocak 1932'de hiç beklemediği bir anda son tutuklamasını yaşadı; "askeri isyana teşvik" suçundan 28 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Siyasi havanın görece yumuşaması nedeniyle 1946'dan sonra yurt içinde ve yurt dışında çıkan kampanyalar onu kurtarmaya yetmedi. 8 Nisan 1950'de açlık grevine başladı. DP'nin seçimleri kazanmasının ardından 15 Temmuz 1950'de çıkan af yasasıyla en sonunda hapisten çıkabildi. Fakat bir türlü sonu gelmeyen gözetlenme onu 17 Haziran 1951'de bir daha geri dönmek üzere yurt dışına kaçmaya zorladı.

Nazım Türk dilinin en büyük ustalarından biridir. Güçlü sanatçı kişiliği ve sanatçı ruhuyla ulusal kültürü, halkların ve insanlığın ortak değerleriyle birleştiren evrensel bir sanatçıdır. Binlerce sayfayı bulan şiir, roman, oyun ve yazılarıyla dünya kültürünün yakından tanıdığı bir ulusal değerimizdir.

Her ne kadar da iktidarı elinde bulunduranlar, Nazım hakkında (ve daha bir çok değerimiz hakkında) aşağılıkça bir unutturma ve karalama kampanyası sürdürdüyşeler de "güneşin balçıkla sıvanamayacağı"nı gördüler. İşte bu yüzden de "eğer yasaklayarak, aşağılayarak, unutturmaya çalışarak yok edemiyorsan; o değerleri kendine mal et" mantığını uygulamaya başladılar ve artık Nazım'ı kendilerine mal etmeye çalışıyorlar. Türkeş'in, Erbakan'ın, Nazım şiirlerini okuması izledikleri aşağılık politikanın açık bir göstergesidir.

Beyler!..... yıllardır izlediğiniz bu yıldırma politikasıyla; ne Nazım'ı korkutabildiniz, ne de bizi yıldırabildiniz.....

Size layık olduğunuz cevabı, Nazım yıllar önce verdi.....

Fakat

**Emin ol ki, sevgili,
zavallı bir çingenenin**

**kılıh, siyah bir örümceğe benzeyen eli
geçirecekse eğer ipi boğazıma,**

Mavi gözlerimde korkuyu görebilmek için

Boşuna bakacaklar

Nazım'a!...

SEN ANLAT

Hadi.....

anlat bana

durma.....

Bu kenti senin sesinden duymak istiyorum.

Sen anlat

şu kirli gökyüzünü.

Anlat ki;

sesinde temizlenebilsin

Sen anlat

hırçın denizi bana

Anlat ki;

sığınabilsinler

sesinin dinginliğine

ürkek balıklar

Toprağı anlat bana ...

şu kurak toprağı

anlat ki;

sesin yağmur olsun;

muştulasın başakların sarısını

Martıları sen anlat

tırtılı kedileri

Ayak sesi dinlenen kaldırımları

yorgun yüzülü işçileri anlat

Sen anlat aç çocukları

anlat ki;

Yüreğinin dokunulmamışlığıyla

doyabilsinler.

ve özgürlüğü anlat

Fakat öyle anlat ki,

"ÖZ" bir "GÜR-LÜK" olsun

ZAZA

Nüzhet, Piraye, Münevver, Vera, Dr.Lena, Semiha Berksoy, Dr. Galina ve diğerleri,... Nazım'ın hayatına giren; Nazım'ın, hayatına girdiği kadınlardı.

Nazım'la beraber güldüler... Nazımla beraber ağladılar... Nazım'la beraber tutuldular... Nazım'la beraber olmasa da, yüreklerini Nazım' la beraber dört duvar arasına gönderdiler.

Kelepçeler Nazım' ın değil, onların bileklerine vuruldu.

Çünkü biliyorlardı Nazım'ın, yüreklerini özgürleştirceğini.

Güzel şeydi onları düşünmek Nazım için,
ümitli şeydi

Dünyanın en güzel sesinden

En güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şeydi.

Eminim ki onlar için de Nazım'ı düşünmek güzel şeydi...

Rüzger eser, eğer boynunu papatyanın

kırar dallarını ,

koparır yapraklarını,

söker topraktan onu.

ama, bu papatyanın bir daha olmayacağı

anlamına

gelmez.

Çünkü rüzgar,

Papatyanın yapraklarıyla beraber

tohumlarını da

savurur

sonra,

tohum,

düşer toprağa

ve,

ince bedenli,

ama direngen

binlerce papatya

boy verir.

Tahsin Güneyli

UMUDU DENK YAPIP OMUZLARIMIZA

Ezilerle yaşayan halklar onurlu bir yaşam yaratalım derken sermaye cellat

naraları arasında ölüme araladı penceresini. Mayısı astılar Deniz’in

maviliklerinde. Tekmeledi sandalyeyi öfkeyle. Ben

ayların sultanıyım,

yeryüzü bende değiştirir dönüştürür kendini. Bakın

yeşile hasret mevsimleri

giydirdim. Tüm renklerden giysiler içinde doğa, kır

çiçekleriyle

taçlandırdım dağları. Beni asmak bitirir sizi. Su

yanar, dağlar kurur,

mevsimler üşür. Limana yanaşan bir gemiye üç

tane kızıl gül sessizlikleri

sese boğarak binip kayboldular deryaların

derinliklerinde. 6 Mayıs'ta hüznün

ayak sesleriyle geldi martılar. Tüm tutsaklar

merdivenler üstüne. Yosun

kokulu gecelerin karanlığında ceylan gözlü gençler

ağladı. Sustu gümüş

renkli balıklar. Dalgaları tutup tutup isyanlara durdu

dalgakıran. Islak

bir öpücük kanadı yüzümde. Deniz feneri, kar

yangını gözleriyle el salladı

bana.

Bütün bulutlar dondu gökyüzünde, şimşekler çaktı.

Çakalların uluması

kesildi. Mum ışıklarının titrek ışıltısından korktu,

ürperdi cellat.

Biz kaldırım taşlarını kovalayıp başka zamanlarda

yeniden güneş yüzülü

çocuklarla denize koştuk. Şarabi akşamlarla el

tutuşup sabahlarla buluşup

tekrar güldük.

Sevgiye,

Bilime,

Özgürlüğe,

Özlemlerimizi konuştuk.

Şafaklar ağarırken gözlerimizde, doğanın

yeşilliğinin, denizin mavisinin

güneşin kızılığının tutsaklığını yırttı.

Yüreklelerimizle barikatlar kurup, UMUDU DENK

YAPTIK OMUZLARIMIZA

Bahtiyar AVŞAR

ANKA KUŞU

A. Savaş

YA DİRENECEĞİZ, YA DA...

Mantar gibi açılan bankalar bir bir "batıyor"... Aslında batmıyor da, kasaları sahipleri tarafından çeşitli daleveralarla boşaltıldıktan sonra BATTIK naralarıyla toplam kırkbin insanın paralarını hiç ettiklerini gönül rahatlığıyla ilan ediyorlar.

Ne dersiniz, Türkiye'nin haberi olmadan batma hakkı var mı her hangi bir bankanın?

Mümkün değil...

Bence, Ankara Kıbrıs meselesinde ciddi ciddi masaya oturulacağını, önemli kararlar alınacağını anladı.

Dolayısıyla, masaya oturduğunda elinin güçlü olması yanında, "Türk" cephesinden çatlak ses çıkmaması gerektiğinin de çok iyi farkında...

Çatlak ses çıkmamasının yolunun sömürge koşullarınıyice dayatılmasından; bensez siz bir hiçsiniz, bir gün bile yaşayamazsınız... mesajının ciddi ciddi verilmesinden geçtiği kararına vardı Ankara.

Kıbrıs sermayesini eli kolu bağlı hale getireceksin ki, sen ne dersen o olsun...

Haksız mı?

Ne o AB ile kırıştırmalar?

Hep bir ağızdan: "anlaşma kaçınılmazdır" lafları... Olmaz öyle şey.

Yıllar önce Mümtaz Soysal söylemiş, biz de uyarmıştık ama, kimse duymak istememişti:

"Kıbrıs'ta taraflar anlaşsa bile, Türkiye kabul etmezse olmaz" demişti Denktaş'ın TC'li danışmanı.

Basına yönelen saldırılar da aynı amaca hizmet etmektedir.

Herkes susmalı...

Ya Ankara'nın istediği gibi konuşulacak, yazılacak, ya da susulacak.

Susmayan da susturulacak...

Uzun lafın kısası, tüm o anayasa ve yasalara rağmen sömürge hukuku açıktan açığa çalışmaya başladı. 26 senede tüm kilit noktalar ele geçirildi, tüm koşullar hazırlandı.

İşte şimdi tam zamanı...

Kıbrıs Türk'ü öyle bir duruma sokulmalı ki, "Türkiye bir vali göndersin de bizi idare etsin" diye yalvarmalı...

Beyaz rüyasında zencileri de beyaz olarak görürmüş...

TC burjuvazisi de Kıbrıs halkını kendi gibi teslimiyetçi santıyor...

Yanlış hesap yapıyorsunuz.

Kıbrıs Türk sermayedarlar bu politikalara teslim olabilir, ürkek de olsa AB rüzgarından yararlanmaya çalışarak sizinle pazarlık yapmaya çalışabilir... Ama, emekçilerin pazarlık yapacak hiç bir şeyleri kalmadı ki.

Onlar ya direnecekler; ne Türkiye ne AB, **BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, ANTI-EMPERVALİST KIBRIS** diyecekler ve mücadele edecekler, ya da yok olacaklar...

Tüm teslimiyetçi politikacı ve sendika ağalarının çabalarına rağmen emekçiler **DİRENECEKLERDİR...**

1 MAYIS 2000

1 Mayıs Uluslar arası İşçi sınıfı Birlik Mücadele ve dayanışma günü tüm dünya ve Kıbrıs'ta yığınların katılımıyla kutlandı. Lefkoşa kuşulu parkta saat 10 :00'da toplanan işçi sınıfı , öğrenci , sendika yetkilileri , parti üyeleri ve emekçi halk saat 11:00'de Atatürk meydanına doğru yürüyüşe geçti .

1 Mayıs Yaşıyor Yaşatacağız , Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Anti-Emperyalist Bağımsız Birleşik Kıbrıs , Faşist Ocaklar Kapatılsın , Faşizme Karşı Omuz Omuza , Yaşasın 1 Mayıs , Devrim Şehitleri Ölümsüzdür sloganları atan kitle bazı döviz ve pankartlarda taşındılar . Çoğunluğu Ekim Kültür-Sanat Üretim Merkezine ait olan dövizlerde , Bütün Dünya İşçileri Birleşin , Yaşasın Enternasyonal Dayanışma İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin , Emperyalist Çözümlere Hayır , Kültürel Yozlaşmaya İzin Vermeyeceğiz Sömürü Sürdükçe Meydanlar Boşalmayacak , Kirliliğe Savaş Hayır Barış Hemen Şimdi , Küreselleşme İMF WTO , WB , MAİ = Açlık , Yaşasın 1 Mayıs vb. yazılar vardı .

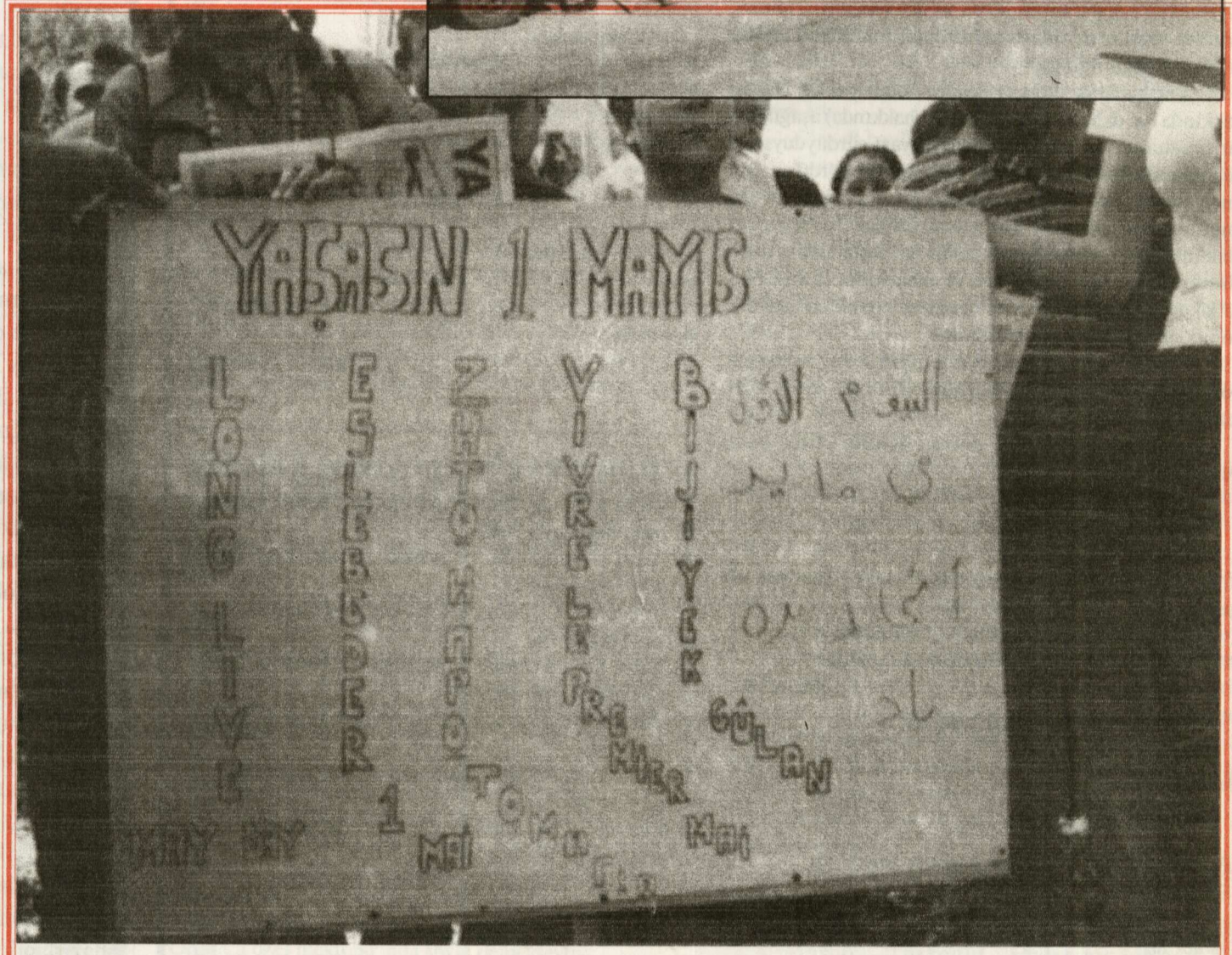
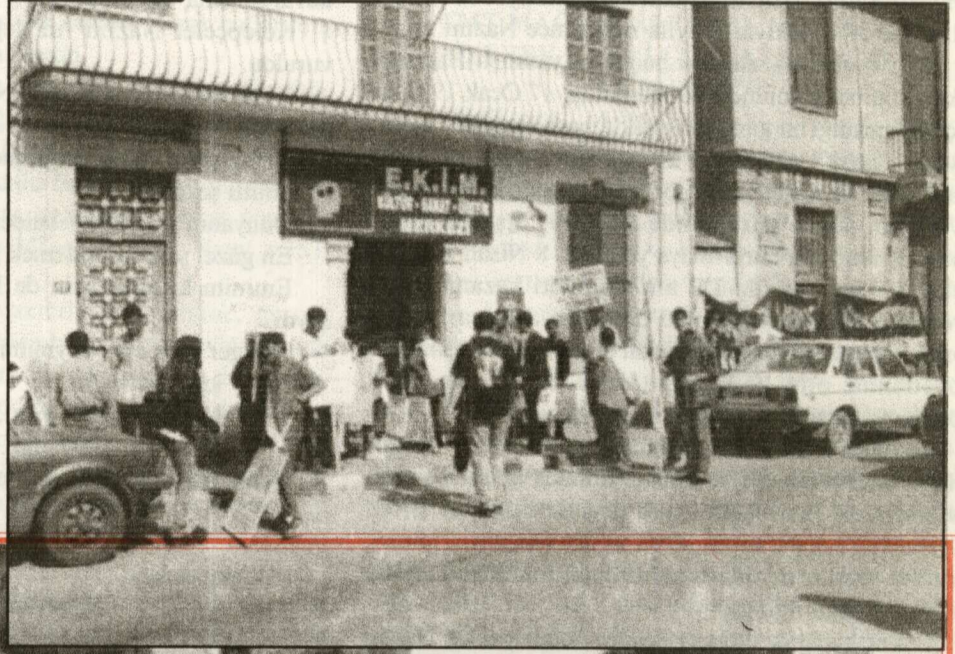
Alanda 1 Mayıs bildirisini KTOEÖS'den Ahmet Barçın okudu . Konuşmaların ardından Rum tarafından gelen kutlama mesajı ve Türk tarafında bulunan sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin mesajları okundu , Ekim Kültür-Sanat Üretim Merkezinin müzik grubunun söylediği marşlar ve türkülerle halay çeken kitle oldukça coşkulu bir 1 Mayıs kutladı .

Burjuvazinin her türlü demogojisine , sözde işçi emekçi önderlerinin işçi-emekçilerin birlik ve dayanışmasını bozucu faaliyetlerine rağmen işçiler , emekçiler , devrimci aydınlar ve sosyalistler 1 Mayıs'ı ülkemizde ve dünyanın her yerinde gerçek anlam ve içeriğiyle kutladılar . Çünkü 1 Mayıs'lar emeğin sermayeye savaş açtığı "Sömürüye Son !" diye haykırdığı bir gündür . 1 Mayıs "Kahrolsun Emperyalizm ! Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" parolasıyla hangi milliyetten olursa olsun tüm işçi ve emekçilerin

"Birlik Mücadele ve Dayanışma"sının pratikte uygulandığı bir gündür .

1 Mayıs , daha örgütlü daha güçlü , daha devrimci bir işçi sınıfının ve emekçi halkın sosyalizm yolunda atacağı adımların başlangıcı olması dileğiyle .

Mücadelenin yükseldiğini gören burjuvazi bu 1 Mayıs'da 8 ayrı dilden yazılan Yaşasın 1 Mayıs dövizini taşıtırmak istemedi ve emniyet güçlerini müdahaleye gönderdi . Ekim Kültür-Sanat Üretim Merkezinin ve YDÜ ile DAÜ'den oluşan öğrencilerin taşıdığı dövizlerin indirilmesini istedi . Böyle bir yasaklamanın olamayacağını ve yasalarlada böyle bir yasaklama bulunmadığını söyleyen döviz sahipleri polisler karşı koyarak dövizleri

kutlamalar bitene kadar taşındılar .

Ekim Kültür-Sanat Üretim Merkezi 1 Mayıs akşamı KTÖS'de bir şölen düzenledi . Yaklaşık 200 kişinin katıldığı şölende yönetim kurulundan Kadriye Onurer açılış konuşmasında , uluslar arası emperyalist tekellerin küreselleşme adına yeniden paylaşım ve hegemonya için yürüttükleri saldırgan politikalara , bu amaçla özelleştirme , taşeronlaştırma , uluslar arası tahkim , MAİ , MİGA uygulamalarına karşı olduklarını söyledi . Kadriye Onurel sözlerine şöyle devam etti . "EKİM K.S.Ü.M.olarak bizlerin halkımızı uluslar arası işçi sınıfı ve emekçi halkların evrensel mücadele kültürü ile donanması yolunda vermekte olduğumuz çabanın itici gücünü 1 Mayıs

mücadele ruhu oluşturmaktadır . Bu güçle , halkımızın emperyalist kültürün ve siyasetin boyunduruğundan kurtulmasına ve onun devrimci dönüşümünün sağlanmasına katkı koyacağımızdan kuşumuz yoktur . Yaşasın 1 Mayıs uluslar arası işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü"

Şölende Nazım Hikmet ve Bertolt Brecht'den şiirler okundu , Ekim müzik grubu türküler söyledi .

Müzik grubu eşliğinde söylenen Türkçe , Kürtçe , İngilizce ve Rumca şarkılarla katılımcılar halay ve sirtaki oynadılar . Sivil polislerin şölene gelip orda bulunmasına karşı çıkan EKİM yetkilileri küçük bir tartışma sonunda polislerin dışarı çıkmasını sağladılar .

Kıbrıs'ta

Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım
Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Haşmet Gürkan Sokak
No: 17 A
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392)
7144597
e-mail: onur@analiz.net